

**ҲОҶИ ҲУСАЙНИ
КАНГУРТИ**

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

www.kmt.tj

ҲОҶӢ ҲУСАЙНИ КАНГУРТӢ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»
2009

www.kmt.tj

ББК 100.5+50
К – 101

Р.З. 3 (100.5) + Р.З. 3 (101)

Муҳаррир *Б. Раҳимӣ*

Мурааттибон: *Б. Раҳимӣ,*
А. Мусоев

Ҳочӣ Ҳусайни Кангуртӣ

К – 75 Саду як газал. – Душанбе: «Ирфон», 2009, 104 сах.

Дар ин мачмуа саду як газали шоири маъруф Ҳочӣ
Ҳусайни Кангуртӣ (1868-1917) ҷой дода шудааст.

4700000000–026

К _____ - 2009

М 501 (12) - 2009

ББК 100.5+50

ISBN 978-99947-63-54-2

© Раҳимӣ Б., Мусоев А., 2009

Эй номи ту ҳаловати ҷону забони мо,
Ширин бувад зи лаззати шукрат даҳони мо.
Вомондағони ҷодаи дашти залолатем,
Эй раҳнамо, хидояте бар корвони мо.
Аз обёри файзи худ сероб гар кунӣ,
Пажмурдагӣ самар диҳад дар бӯстони мо.
Аз навбаҳори марҳамат абри наволро
Фармо, ки то хазон барад аз гулситони мо.
Рӯзи забон гирифтани ҳайратнамоиям,
Бикшо забон зи раҳмату кун тарҷумони мо.
То кай ба тирагӣ дили зангошнои манн?
Эй шустушӯ, таҳорате андар ҷинони мо.
З-ин фитнаҷо нишноаи тири бало шудем,
Худ гӯ, кучост балдаи доруламони мо?
Пӯшида нест пеши ту асрори коинот,
Ойинаест пардаи айби ниҳони мо.
Мо худ ҷаҳулу сархати авсофи мо залум,
Фазлат агар на нест, чи суд имтиҳони мо?
Ҳочӣ шикастамаҳмили байдои кӯи туст,
Шояд бигӯӣ: бандаи мо, нотавони мо.

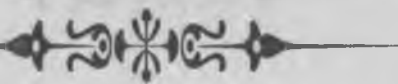
www.kmt.tj

Эй дар хаёли рӯи ту пурдог синаҳо,
Дар дил ниҳон зи оташи шавқат дафинаҳо.
Бар кӯҳ агар ҳикояти ишқи ту бигзарад,
Ҳайрат кашад зи домани санг обгинаҳо.
Вомонда ақл дар раҳи фаҳми камоли ту,
Афтода занн ба пояи даркат зи зинаҳо.
Фазлат баҳори хуррами асҳоби дӯстӣ,
Адлат хазони гулшани арбоби кинаҳо.
Андар диёри бекасӣ ишқат нухуфта аст
Сад кӯҳи ғам ба домани гардам хазинаҳо.
Дилмондаем, эй ҳавас, саъйи фиреб чанд?
З-ин иқдҳои лӯлуву дасти заринаҳо.
Ҳоҷӣ кучову утбаи рукну мақоми ту?
Маҳмил чудо шикастааш дар раҳ сафинаҳо.

www.kmt.tj

Гар ба ин шӯр аст ашки дидаи гирёни мо,
Оламе дар об хоҳад рафт аз тӯфони мо.
Ҳеч асрори азал маълуми Тури мо нашуд,
Фикри мо гумроҳи мову ақли мо ҳайрони мо.
Кай тавон дар парда монад рози мо пӯшида, кай?
Чун сахар чоки гиребон аст то домони мо.
Зин муъаммо дил ба хун афтоду маънӣ во нашуд,
К-аз чӣ рӯ ин гушаи вайрона шуд зиндони мо?
Умрҳо бигзашт тӯмори амал бинвиштаем,
Эй ҳавас, то кай нагирӣ дастат аз домони мо?
Он чӣ лаззатҳо зи неъматхорагиҳо бурдаем,
Дардҳо берун кашад аз чавҳари дандони мо.
Мо заъифонем, кай хидмат зи мо сар бар занад?
К-ӯ сазо бошад туро, эй ҳазрати султони мо.
Ғоза бар рухсора аз ранги маъосӣ кардаем,
Эй пушаймонӣ, кучоӣ, бош бо нисёни мо.
Саҳл машмар, муҳтасиб, озори қалби бекасон,
Нораво озори мо пайдост аз фармони мо.
Сарсарӣ магзар зи ҳарфам ҳамчу ғофилмашрабон,
Якқалам бастаст мазмун мисраъи девони мо.
Ҳочӣ мо ҳам дидаи сифед пайдо кардаем,
Мерасад охир башире низ дар Канъони мо.

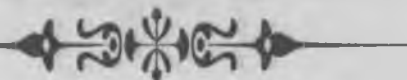
Шуд чаман бишкуфта, эй шӯхи чаманоро, биё,
Меравад вақти тамошо чилва сар то по, биё.
Гул ниғаҳ во кардасту гунча дар хун хуфтааст,
Аз барои як назар бархезу бепарво биё.
Бо тагофул то ба кай андар таманно мурдаем?
Зиндагимаҳрум кардӣ, бар мазори мо биё.
Мо шаҳидонем, дар роҳи вафо хун гаштаем,
Хунбаҳо як чилва мехоҳад қазо, танҳо биё.
Чашмасори дидаи мо ҳам тамошо карданист,
Як даме бар интизори мо қадам фармо, биё.
Ин аҷаб бар кулбаи гаммансабон ғар нағзарӣ,
Партави меҳр аст яксон бар ҳама ашё, биё.
Ҳоҷӣ мечӯяд туро дар домани шабҳои тор,
Шоми ӯ равшан кунӣ, эй моҳи ҳурсимо, биё.

То ба кай созам тасаллӣ хотири ношодро?
З-оташи дил нола мехезад найи фарёдро.
Хоки мо з-афсурдагиҳо қобили таъмир нест,
Хона барбод аст охир мулки бевунёдро.
Дар бисоти сурати иншои рахт аз очизӣ
Мечакад ранги хичолат ах қалам Бехзодро.
Дар чаман гар қоматат аз ноз созад чилвае,
Медихад таълими хубӣ ножуву шамшодро.
Зоҳид, аз майхона берун шав, ки аз камфитратӣ
Обру барбод кардӣ ин хама шайёдро.
Он қадар кулфат, ки аз бахти забун бар мо гузашт,
Панҷаи чап мешуморад, гар кунам теъдодро.
Ҳиммат он чо баста гардад, нотавонӣ ҳам балост,
Бестун ларзад ба худ, гар бишнавад Фархродро.
Ҳочӣ, мо дар мактаби ишқему ғам устои мост,
Кай диҳад дар иди Наврӯзам хати озодро.

Эй дил, нафсе аз ҳаваси хеш бурун о.
То монда нагардӣ, қадаме пеш бурун о.
Чандон, ки давидӣ, ба муроде нарасидӣ,
Ҳичрат талаб, аз ваҳми бадандеш бурун о.
Дар косаи гардун асалу захр сириштанд,
Аз нӯш гузар в-аз алами неш бурун о.
Эй нанги саъодат, чи қадар банди ҳавой,
Бишкан бути худрову аз ин кеш бурун о.
Ташвишшуморанд ҳама ҳочасароён,
Роҳат талабӣ, аз каму аз беш бурун о.
Он пашми кулоҳе, ки аз ӯ зиннати шоҳист,
Мӯят беҳ аз он аст, зи думи меш бурун о.
Ҳочӣ, ба тавофи ҳарами муҳтарами дил
Зоде ба бағал аз чигари реш, бурун о.

Чушад зи лаб табхолаҳо, бидам чу он бебокро,
Аз бас шунидам борҳо бераҳмии атрокро.
Андар мазори майчашон биншон ниҳоли дигаре,
Зеро нахоҳад ин Замин чуз решаҳои токро.
Ганҷе ниҳон дар зери гил кардем, з-ӯ дил гавҳарест,
Пеш о ба ҳурмат баъд аз ин, гар бигзарӣ ин хокро.
Иззат ҳасисонро ситам бошад ба равшангавҳарон,
Резад рамад бар дида, чун гирад ба худ хошокро.
Зоҳид, бигӯ, андар кучо дидӣ, ки суннат бошад ин,
Баҳри фиреби мардумон бар сар задан мисвокро?
Мумкин, агар рӯҳулқудус бо бахти мо ёрӣ кунад,
Як сӯ шавад аз рӯйи мо, захми назар афлокро.
Ҳоҷӣ, Масеҳоро нафас бар мурда чон бахшид, лек
Таълими инсонӣ накард мардони беидрокро.

Боз ғам якбора омад хотири ранчурро,
Ваҳ, ки дар ин хона барпо кард боз ин шӯрро.
Шӯри ин ваҳшатсаро мағзам чунон аз кор бурд,
Беҳабар тарсам, ки монад наъраҳои сурро.
Имтиҳони ишқ набвад чуз дар оташ пар задан,
Мезанад чашмак шарар аз ҳар ғуборе Турро.
Бетамизонро мурувват бо газанд олуида аст,
Дар лаби домони шаб барбастаанд кофурро.
Дар илоҷи заҳри исён тавба дорад арзи ноз,
Мечакад шахд аз сари неши ситам занбурро.
Корвони рафта кай сози асар гум кардааст,
Му канӣ аз чинӣ, мехезад фиғон фағфурро.
Рамзи дарёро тавон фаҳмид аз тарсоҳилӣ,
К-ин ҷароҳат аз фузунӣ мечакад носурро.
Ҳифзи асбоб олами асбобро бошад зарур,
Беасой сарнагун дар чоҳ орад кӯрро.
Гар набастӣ кӯрии ғафлат нигоҳи ибратат,
Ҳар табассум хандае будӣ лабони гӯрро.
Пардаҳои сози мо, Ҳочӣ, зи ҳам хоҳад гусехт,
Меҳарошад саҳт бечо нохун ин танбурро.

Гар аз чамол во кунад Моҳам ниқобро,
Резад арақ зи чабҳаи ноб Офтобро.
Эй Офтоби орази гарми ту то доғ кард
Дар барги лола шабнаму дар гул гулобро.
Ё Раб, чӣ кавкабӣ, ки зи нури ту мебарад
Ҳар шаб фалак ба хирмани худ Моҳтобро.
Аз шомии ту шамол ба Чин то шомим бурд,
Дар нофа баст Хито зи хато мушки нобро.
Доғам зи ғам, ки кошкӣ ҳангоми масъалат
Дашном ҳам ба ваъдае гуфтӣ чавобро.
Эй тоби зулф, то каям бетоб мекуни?
Печӣ зи тоб орази он рӯйтобро.
Боди сабо, ба гулшани он гулбадан равӣ,
Гу арзи ҳоли хаставу чашми пуробро.
Вақти баҳор меравад, соқӣ, ғанимат аст,
Пеш о, пиёла гир, бипаймо шаробро.
Ҳочӣ чӣ сон ба зарваи кӯйи ту раҳ барад?
Гардун кучову пар задан мушти туробро?

Чӣ савдоест бар мастонаи мо,
Хирад якбора шуд бегонаи мо.
Шароб аз лаъли согар метаровад
Зи шарми машраби чононаи мо.
Тараб гул мекунад аз пайкари шамъ,
Ба рақс ояд агар парвонаи мо.
Зи саъйи ваҳшат ағлолу салосил
Надорад ҳукм бар девонаи мо.
Шабистони чаҳон то субҳи маҳшар
Кунад кӯтоҳӣ бар афсонаи мо.
Баҳор охир шуду хуррам нагардид
Зи пастафтадагиҳо донаи мо.
Намояд шамъ мили сурмаолуд,
Чу ояд шом дар кошонаи мо.
Зи зулфи ҳуриён парҳез гирад,
Расад бар фарқи ӯ гар шонаи мо.
Биё, Ҳочӣ, зи накши бўриё бин
Матоъи кулбаи вайронаи мо.

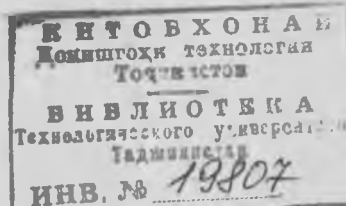
Мерасад он чангчӯ пойи ситам дар ракиб,
Чавру чафо пешрав, зулму газаб аз ақиб.
Найзаи мижгон ниғаҳ баста чу теғи сипаҳ,
Нуқтаи холи сияҳ донаи доми фиреб.
Моҳ зи рӯяш хичил, Зухра яке мунфаил,
З-ӯ шуда турки Чигил бе хираду бе шакиб.
Турки сияҳмасти кин, хирғаҳи абрунишин,
Аз пайи торочи дин дида фарозу нашиб.
Пеши кадаш сидра дол, тубӣ аз ӯ як хаёл,
Ҳури бихиштидалол, дилбари фирдавсзеб.
Роғу даман лолапӯш, боғу чаман гулфуруш,
Зоғу заган дар хуруш, рухсати дидан қариб.
Меҳри рухаш дар арақ дода ба хубӣ сабақ,
Карда зи аксаш шафақ гунбади хизро ачиб.
Хуни дилам чӯ ба чӯ рафта зи бедоди ӯ,
Чора чӣ созад бигӯ, Ҳочии хичроннасиб?

Гаштам ба раҳат ғубор, эй дӯст.
По бар сари ман гузор, эй дӯст.
Ҳарчанд ҳақиру нотавонам,
Аз ман нақунӣ канор, эй дӯст.
Ту такязани чаҳорболишт,
Ман дида ба роҳ чор, эй дӯст.
Аз ҳасрати чор абруи ту
Ашқам шуда шашқатор, эй дӯст.
Бетобам аз он ду зулфи пуртоб,
Беморам аз он ду мор, эй дӯст.
Сад ғанчу далол аз ту ҳар дам,
Ман хичлати сад ҳазор, эй дӯст.
То кай туву ҳоли мо надидан?
То кай ману интизор, эй дӯст?
Чун зулфу хатат мушаввашам кард,
К-омад Макаро куфор, эй дӯст.
Як бор нагуфтӣ, Ҳочӣ, охир,
Ғам бо ту чӣ шуд дучор, эй дӯст?

Чун парй, эй Мах, чаро дур аз хаё мебинамат?
Бо тағофул хўгару бе мархабо мебинамат?
Рузу шаб мастона дар базми рақибон чо кунй,
Бар сари худ шўху шанги пурчафо мебинамат.
Улфате нодидаву сад бор миннат мениҳй,
Суҳбате нокардаву ноошно мебинамат.
Бо тағофул чанд? Бар мо ҳам яке наззорае,
Инчунин то кай назар дар пушти по мебинамат?
Гармии бозори хубй чанд рўзе беш нест,
Окибат чун нақши оташ рўсиё мебинамат.
Дарди моро аз ту набвад ҳеч сомону илоҷ,
Дар чамеъи ранҷо нафъу шифо мебинамат.
Кулфати даврон туро, Ҳочй, ҳамон дар хотир аст,
Хар қадар баҳри сафо саъйозмо мебинамат.

Рӯят Маҳу Офтоб бишкаст,
Мӯят шаби мушки ноб бишкаст.
Пайгоми руху шамими зулфат
Бозори гулу гулоб бишкаст.
Бадмастии чашми пурхуморат
Сад шишаи пуршароб бишкаст.
Ошӯби зи ҷой частани ту
Бар айнаки фитна хоб бишкаст.
Гуфто, ки чаро шикаст рангат?
Гуфтам, ки рухат ниқоб бишкаст.
Гуфто, ки зи ҳам чаро нахезӣ?
Гуфтам, камарам итоб бишкаст.
Як нолаи хотири хазинам
Сад зеру бами рубоб бишкаст.
Ҳоҷӣ, дили мо саҳеҳтар шуд,
Чун зулф зи печутоб бишкаст.

Дил якибин гар шавад, чизи дигар даркор нест,
Сурати касрат дар ин ойина чуз зангор нест.
Нестї хосияте дорад, ки пеши ҳимматаш
Ҳар ду оламро ба як ҷав қимату миқдор нест.
Мо заъифон чун сиришк аз паҳлӯи афтодағї,
Љилваи мо лағзише дорад, ки ноҳамвор нест.
Кас намедонад гуноҳи ишқбозонро чаро?
К-ин ҷиноят шеваи таклиду истикбор нест.
Сина то равшан кунї, зулматсарои тан биҳил,
Нур нанмояд дарун, то хона бе девор нест.
Ғайри ҳарфе нест дарси мактаби мо бедилон,
Сабхаҳо фарсуд, аммо чуз якї такрор нест.
Худнамоён Сумнот аз хеш пайдо кардаанд,
Сачдаи ин қавм кам аз ҳайати зуннор нест.
Бе салоҳи дил набошад нури тоъатро фуруғ,
Кам диҳад ҳосил зироъат, гар замин шудгор нест.
Аз сияҳкорон наёяд санъати шоистае,
Теғро качпайкарї чуз айби оҳанкор нест.
Ҳоҷї, мо аз гуфтугӯи ину он лаб бастаем,
Рамзҳо дорем, аммо маҳрами асрор нест.

Шӯхе ба ғамза хотирам бемор карду рафт.
Рухро намуду мушкилам дар қор карду рафт.
Қонам зи тоби орази ғармаш ба таб тапид,
То он даме, ки аз манаш безор карду рафт.
Баҳри суоли меҳнату беморпурсиям
Омад, валеву мурданам ахбор карду рафт.
Рузам ба шаб расид, расид он парию боз
Шодам сахар ба ваъдаи дидор карду рафт.
Пинҳон ғамат ба синаи маҳзун чӣ сон қунам?
Ашки ғамоз ба рухам изҳор карду рафт.
Моро ҳаёли кокулу савдои зулфи ту
Русвои шаҳру шухраи бозор карду рафт.
Ҳоҷӣ, барои дидани рӯят ба чорроҳ
Умре нишасту дидаи худ чор карду рафт.

Аз оташи шавқат чигари хаста кабоб аст,
Кошонаи чашмам чу қадаҳ дар таҳи об аст.
Аз муждаи дидори ту мижғони сафедам
Равшантар аз ойинаи хур зери саҳоб аст.
То Моҳи ту карда ба Замин нурфишонӣ,
Дар пардаи гардун рухи хур бастаникоб аст.
Аз неъматӣ алвон нашавад сер тунукзарф,
Дар баҳр тихӣ косаи воҷуни ҳубоб аст.
З-ин доира чуз ранҷу таъаб ҳеч надидем,
Дузах магар ин аст, ки тӯфони азоб аст?
Хуш дор дар ин бодия, к-аз роҳ нагардӣ,
Ғулон ба фиребанду намудор сароб аст.
Дар баҳр кадом кушта фиканданд, ки имрӯз
Чун чавҳари шамшер зиреҳ дар тани об аст.
Аз қомати хамгашта дигар ҳеч мапурсед,
Наъле ба раҳ аз қофилаи тезшироб аст.
Арзи дили худ, Ҳочӣ, чӣ тақрир тавонам?
К-ин масъала баҳсест, ки холӣ зи ҷавоб аст.

Чӣ сабаб ки турки мастам бари мо надида бигзашт?
Нанишасту нолаи мо даме ношунида бигзашт.
Зи паёми ваъдаи ӯ, ки чу шаб биёяд, оям,
Нағунудам он ки шаб ҳам ба дами сапеда бигзашт.
Чу хилол пайкари ман ба тавозӯи дари ӯ
Ба умеди ҷабҳасой ба қади хамида бигзашт.
Ба чаман ба субҳгоҳи чу ғизоли ваҳшӣ омад,
Зи саводи дидаи ман чӣ қадар рамида бигзашт?
Чӣ зи дӯст шиква созам? Ки зи бахти номусоид
Бирасиду доман аз ноз зи кафам кашида бигзашт.
Зи ғами чудой, Ҳочӣ, ба фигон чаро нанолам?
Ки чу най зи найситонам ҳама кас бурида бигзашт.

Чӣ хуш аст дилрабое, ки чу нури дида бигзашт,
Бари пурсиши ғарибон ба шаб орамида бигзашт.
Дилу қону дин рабуда, рухи шармгин намуда,
Гиреҳи чабин кушуда, ба миён расида бигзашт.
Ба камоли шахкамони, ба дами самандарони,
Ба ҳама сабукравони, чӣ инон кашида бигзашт.
Чӣ шавӣ дар имтиҳонам, ки мабод, зинда монам,
Шуда об дидагонам, ба раҳат чакида бигзашт.
Ба ҳазон хун тапидам, нафасе наёрамидам,
Чу ғалабе расидам, чу шарар расида бигзашт.
Ба мадори инҷаҳони чӣ ба фикри айшрони?
Ки тамоми зин, агони чу ба хоби дида бигзашт.
Ҳама, Ҳочӣ эъизорам, ки зи шарм тавба орам,
Ба чӣ сон гунаҳ шуморам? Зи дусад чарида бигзашт.

Сахрои навбаҳорон бо ёди ёр хуб аст.
Доғи диле набошад, кай лолазор хуб аст?
Дар роҳи қадрдонӣ азод то набошад,
Гулро наметавон гуфт, бе ранчи хор хуб аст.
Ғавғои ошиқона бе фитна кай нишинад,
Ҳар чо аналҳақ ояд, тамҳиди дор хуб аст.
Дар мавсими ҷавонӣ як бор лаб газидан
Аз тавбаҳои пирӣ чандин ҳазор хуб аст.
З-ин филакони қачрав чун рух ба гӯшае ҳам
Эмин наметавон шуд, ҳар чӣ канор хуб аст.
Бар гирди орази ёр чун хат дамид, гуфтам:
Хубӣ чу подшоҳ аст, шахро ҳисор хуб аст.
Дар хони шаҳди Ҳотам гар бӯйи миннате ҳаст,
То мардуме наранҷад, худро барор хуб аст.
Ҳочӣ насиҳатам дод аз рӯйи порсой,
К-ончо шикояте ҳаст, саъю фирор хуб аст.

Раҳме набувад бар дилат, эй ёр, магар ҳеч?
Бар хастадилон нест туро майли назар ҳеч.
Ҳарфе зи лаби лаъли ту ҳаргиз нашунидем,
Берун начакад об зи дарёи гуҳар ҳеч.
Умре ҳама шаб наъра бар афлок кашидем,
Маълум нашуд аз пайи як нола асар ҳеч.
Дар коргахи қолаби мо нест матоъе
Шоистатар аз доғи дилу сӯзи чигар ҳеч.
Дар лоласитон турбати мо боди кӣ бошад,
То ёд диҳад, к-ин дили доғест, дигар ҳеч.
Дар Каъба агар, Ҳочӣ, дигар бор биёй,
Чун халқа машав аз дари он хона бадар ҳеч.

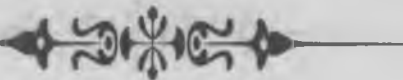
Не панчаат зи бастани ранги ҳиност сурх,
Аз хуни теги бисмили аҳли вафост сурх.
Дар маҳфиле, ки чехраи гулнор барфурӯхт,
Андар пиёла духтари раз аз ҳаёст сурх.
Ҳар ҷо асар зи қатраи хуни шаҳиди туст,
Шабнам ба тори мижаи мардумгиёст сурх.
Кошонаам зи мақдами он навбаҳори ноз,
Чун барги лола зулмати он тираҷост сурх.
Бе меҳнате натиҷаи файзи азал кучост?
Рухсори гул зи хурдани барди шитост сурх.
Рухсори гарми фитрати аҳли карам мудом
Аз инфӣёоли зиллати шахси гадост сурх.
Андар ҳарими васли ту Ҳоҷӣ зи инфӣёол
Бо доғи дил чу лолаи хунинқабост сурх.

Агар бар гарданат дастам расо мешуд, чиҳо мешуд?
Гиребонат бари оғӯш во мешуд, чиҳо мешуд?
Ҳама шаб суҳбати агёр дидӣ, як даме бо мо
Агар будӣ, дили мо ҳам ризо мешуд, чиҳо мешуд?
Ба як дидан матоъи сабр кардӣ ҷумла торочам,
Ниқобат гар зи рух якбора во мешуд, чиҳо мешуд?
Шаҳиди дашти уммедам, надорам ҳеч, то донӣ,
Агар ин куштаре ҳам хунбаҳо мешуд, чиҳо мешуд?
Бари як бӯса аз кунчи лабад сад ваъда фармудӣ,
Агар ин қарз бо зудӣ адо мешуд, чиҳо мешуд?
Ғубори доманат аз чашми мо парҳез мегирад,
Саводи мардумакро рушно мешуд, чиҳо мешуд?
Ба ҷойи сабза аз хоки мазорам лола берун шуд,
Чароғоне агар з-он лолаҳо мешуд, чиҳо мешуд?
Ғуборат як нафас, Ҳочӣ, надорад сарфаи ором,
Агар саъят чунин баҳри сафо мешуд, чиҳо мешуд?

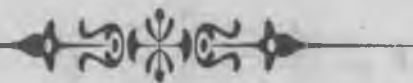
Хона сиях мардуми ҷодут кард.
Рузи маро шаб чу шаби мӯт кард.
Шухрату овозаи мардафканӣ
Заҳми хаданги ҳами абрут кард.
Он ҷӣ ба мо рӯт бикард аз ҳазан,
Кулфати зиндон на ба Ҳорут кард,
Рӯи ту бар оламе омад баҳор,
Бар рухи ман дамдамаи ҳут кард.
Шӯри чунун аз лаби мардум баланд
Силсилаи халқаи гесут кард.
Косаи ғам зери сипехри кабуд
Хукми қазо қисмати носут кард.
Лоласифат доғ бувад кӯҳсор,
Барқи шарар бар дили ёкут кард.
Ҳочӣ, чи созам ба ҷаҳон дилхушӣ?
Ҳамнафасон бастаи тобут кард.

Ба лавҳи хотирам то сурати моҳаш мусаввар шуд.
Дил аз ҳайрат гудохт, ойина шуд, дарёи чавҳар шуд.
Ғубори тираам аз юмни побӯси кафи пояш
Чаман шуд, бӯстон шуд, сабза шуд, фирдавси ахзар шуд.
Намедонам шаҳиди кистам 3-ин рангомезӣ,
Ки хунам лола шуд, марҷон шуду ёкути аҳмар шуд.
Зи рашки он ки наъли по нашуд лаъли Бадахшонаш,
Гирех зад дар дили сангу қигархун гашт ахгар шуд.
Дил андар бӯтаи ғам бе ҷамолаш даргудоз омад,
Духон шуд, барқ шуд, гардид хун, аз дидаи тар шуд.
Ба ҷашми мардуми наззораам ҳангоми дидораш
Сафи миҷгон синон шуд, тир шуд, як қабза ханҷар шуд.
Сазад к-аз тоқи нилӣ гунбади ғабро фузун болад,
Ки фарши Каъба шуд, масҷид шуд, меҳробу минбар шуд.
Ғули ранге, ки Ҳоҷӣ дар баҳори умр парвардам,
Ҳазон шуд, қаҳрабо шуд, зард шуд, печиду заъфар шуд.

Ба ҳар чо кулфату ғам офариданд.
Насиби чони одам офариданд.
Баҳор аз хоки мо файзе бибардор,
Ки ин турбат мукаррам офариданд.
Гули ин ғулситон ранге надорад,
Хазон аст, он ки хуррам офариданд.
Набошад беҳтар андар мулки имкон
Аз ин ҳайкал, ки олам офариданд.
Адамро бо вучуди эътиборӣ,
Чу нуру соя ҳамдам офариданд.
Бувад ҳар ранчро роҳат талофӣ,
Ба доғи лола шабнам офариданд.
Мағӯ дар пеши мо аз боғу ризвон,
Аз он чоям ба олам офариданд.
Чӣ фахрӣ бо матоъи дуни дунё,
Ки уро аз бадӣ кам офариданд.
Зи шавқи сачдааш, Ҳочӣ, зи ҳоҷиб
Ҷабинамро муқаддам офариданд.

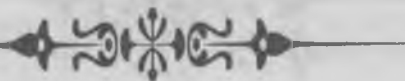
То бинои гунбади имкон ҳувайдо кардаанд,
Чинси кулфат чамъ оварданду дунё кардаанд.
Фарқсозон чумла аз асли ҳақиқат ғофиланд,
Варна Зайду Амрро дар хулқ ҳамто кардаанд.
Дар бисоти даҳр ҳар чо ҳарфе аз ғам бигзарад,
Бар дили афсурдаи мо чумла имло кардаанд.
Сурати мавҳуми мо андар адам афтода буд,
Дар раҳи ҷавлони кӣ ин гард пайдо кардаанд?
Иктисоби файз мосабки амал вобаста нест,
Меҳру Махро аз чӣ рӯ хотир мусаффо кардаанд?
Поси номуси адаб медор дар гулзори хусн,
З-ин адо ин боғро муфти тамошо кардаанд.
Фазлро натвон нухуфтан, ҳар кучо гирад камол,
Сояро кай бар сари хуршед барпо кардаанд?
Ин ҳама ташвишу кулфатҳои даврон бас набуд,
Дил парешон бозам аз ахбори уқбо кардаанд.
Мешавад ошиқ зи кори ишқи коҳил бениёз,
Қайсро охир ҳалос аз фикри Лайло кардаанд.
Ҳочӣ, мурғи хотири моро ҳалосӣ мушкил аст,
Чун гирифтаи ба доми зулфи савдо кардаанд.

То чашми тарам бар рухи зебош назар кард,
Аз оташи дил шуъла ба фонуси қамар кард.
Девона шавад бар сари иқбол наёяд,
Дар кӯи ту ҳар кас, ки ба як бор назар кард.
Ойина ба тимсоли ту чун гашт муқобил,
Зад таъна ба хуршеду сиёсат ба қамар кард.
Аз модари гардун ба чӣ сон меҳр биёяд?
Аз гӯшаи дил меҳр ба ҳар рӯз ба дар кард.
Бо кӯҳ чӣ бигзашт, ки бо он ҳама тамкин
Дар азми сафар домани хунин ба қамар кард.
Аз рӯи ту, Ҳочӣ, хабаре ёфт чу булбул,
Шабҳо ба наво дар сари кӯи ту саҳар кард.

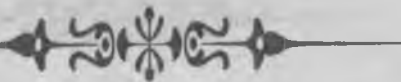
Агар он турк майли мо надорад,
Хатое бар хато парво надорад.
Чу Мачнун то сахар дар кӯи уям,
Назар бар ҳолам он Лайло надорад.
Ба ҷуз савдои ишқаш дар сари мо
Хаёли дигаре савдо надорад.
Ҷамолашро аҷаб нек офариданд,
Ба хубӣ, ғӯиё, ҳамто надорад.
Ба пеши хиндуи мардумфиребаш
Назокат наргиси шахло надорад.
Чӣ бо ҷавру ҷафо майлофарин аст,
Шиносой ба ҷуз инҳо надорад.
Чунон мастӣ, ки дорад чашми масташ,
Саре дар хилвати мино надорад.
Дили мо он қадар зардоби хун шуд,
Чу ӯ озурдае дунё надорад.
Шунудам ишқ бошад аз ду чониб,
Чаро ӯ ғамхурӣ бар мо надорад?
Ачамро шоъирони базлагӯянд,
Чу Ҳассони араб асло надорад.
Чу шабнам Ҳочӣ пеши Офтобаш
Ба ҷуз кӯи адам маъво надорад.

Бедилӣ чун накунам? Рӯҳ малоле дорад,
Мояи сабр каму шавқ камоле дорад.
Дил дар он турраи шабранг аз он гашт асир,
Ки дар он дом сиёҳдонаи холе дорад.
Чуз ба тамкин набувад сояи иқбол баланд,
Офтоб аз сафари хеш заволе дорад.
Шишаи ҳастӣ дар ин бодия бас бишкастанд,
Домани дашт аз ин кӯза сафоле дорад.
Чуръат овозабар аз чинси хасисон бошад,
Шухрате шер аз он аст, ки шаголе дорад.
Осмонро чӣ бувад бо ҳамагӣ умри дароз?
Ба лаб ангушти таҳайюр зи ҳилоле дорад.
Ҳочӣ дорад хама рӯ дар паси зонуи хиёл,
Бас дар ин шишаи савдо чӣ мисоле дорад?

Он Мах, ки чафо кард, кучо кард? Ба мо кард.
Мақтули вафо кард, киро кард? Маро кард.
Аз саъйи рақибон дили арбоби вафоро
Ҳамвора сиёҳ кард, ҷудо кард, чаро кард?
Дилҳои гирифтори ҳам андар хамаи гесӯ
Ҳар уқда, ки во кард, саво кард, раҳо кард.
Бар хуни шаҳидон назар аз панҷа, валекин
Рангин кафи по кард, ҳино кард, раво кард.
Мурдему аз он турки хитой нашунидем,
К-ӯ тарки хато, салби чафо, майли вафо кард.
Як бӯса, к-аз он гавҳари лаб мултамасам буд,
Ин қазя қазо кард, адо кард, бачо кард.
Аз дуди дилам хома ба хангомаи таҳрир
Авроқ сиё кард, садо кард, наво кард.
Аз мо чӣ бадӣ дид, ки хангоми тақобил
Рухсора қафо кард, ҳаё кард, ибо кард?
Аз бахти сияҳ, толеъи бад ҳеч нанолам,
Чун қисмати мо кард, чиҳо кард? Бало кард.
Ҳар кас ки ба гафлат зи нақӯёни замона
Уммеди вафо кард, хато кард, чаро кард?
Ҳоҷӣ ба дили хаста шабон то ба дами субҳ
Сад гуна дуо кард, киро кард? Туро кард.

Агар он шӯҳи бепарво қадаҳ бо руйи даст ояд,
Ба ҷоми тавбаву тақво зи мастихо шикаст ояд.
Баҳорон баҳри истиқбол ҳангоми тамошояш
Гирифта набзи сад гулзор чун товуси маст ояд.
Ду олам аз сувайдои хаёлам маҳв мегардад,
Агар ҳар гаҳ ба ёд он сурати маънипараст ояд.
Зи тири оҳи ман дорад дили гардун хатарнокӣ,
Шикаст андар камон афтад аз он тире ба шаст ояд.
Зи ранги зарди мо аз дил шикастан эҳтиёте кун,
Ки дар моҳи сафар ҳар чӣ шикаст орад, шикаст ояд.
Бинои зиндагонӣ сарфаи нопойдорӣ шуд,
Бувад ин хосият дар тинати ҳар нест ҳаст ояд.
Набошад чуз таваккул машраби шоистаи Ҳочӣ,
Чу саҳми неку бад аз қабзай шасти аласт ояд.

Боз ёди он париру хотирам ранчур кард,
Бар сари дил буд захме, тах ба тах носур кард.
Ҳар қадар кардам талоши васл, аммо рӯзгор
Луъбатӣ ангехт, аз роҳаш ғуборам дур кард.
Бе ҷафои сабр натвон бар сари роҳат расид,
Бодаро дар хуни худ хуфтан майи пурзӯр кард.
Бигзар аз бесарфағуиҳо, ки дар базми висол
Гушмоле хӯрд қонун, нола бе дастур кард.
Раҳмати вофир насиби он ҷавонмардонае,
Хотири кулфатқаринеро зи ғам масрур кард.
Аз баёзи гардани ӯ дар шабистони висол
Панҷаи моро гуноҳи безарӣ маъзур кард.
Ҳастии мавҳум набвад ғайри гулзори хиёл,
Нақшхоро маҳв гаштан чилваи манзур кард.
Бо қарам, гар метавонӣ, соз, к-ин ҷо фурсат аст,
В-арна натвон баъд аз ин дасте баланд аз гур кард.
Бе гули рухсори ӯ Ҳоҷӣ саранҷоми баҳор,
Лоларо дар хун кашиду гунҷаро мастур кард.

www.kmt.tj

Махтоби рухат пардакушо шуд, чи бачо шуд,
Чун кавкаби толеъ бари мо шуд, чи бачо шуд.
Дар пардаи кӯрӣ нигаҳи мардумакам буд,
Ҳангоми тамошои ту во шуд, чи бачо шуд.
Бошад ҳама кас толиби дидори ту, лекин
Алтофи ту бо аҳли дуъо шуд, чи бачо шуд.
Гар панҷаи ман бо сари зулфат нарасида,
Бо мӯй миёни ту расо шуд, чи бачо шуд.
Селоби сиришкам ба сари кӯйи ту ҳар шаб
Тӯфони фано бар сари мо шуд, чи бачо шуд.
Доғе, ки ба дил донаи холи ту ниҳон кард,
Бар турбати ман лоланамо шуд, чи бачо шуд.
Шуд умри гиромӣ басару қомати якто
Дар роҳи висоли ту дуто шуд, чи бачо шуд.
Ҳочӣ, ки ба дил дошт туро фикри ғуломӣ,
Мухточи шумо буд, туро шуд, чи бачо шуд.

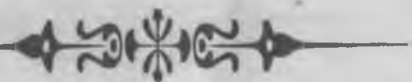
Ҳар ҷо, ки шарҳи хотири моро навиштаанд,
Дуди диле ба дафтари савдо навиштаанд.
Ҳочат ба нола нест дигар, булбулон ба боғ
Афғони мо ба рутбаи аъло навиштаанд.
Хичлат насиби гулшани зарди баҳор шуд,
То ранги мо ба сафҳаи ғабро навиштаанд.
Накши ҳасири паҳлуи афтодағони факр,
Беҳтар зи фарши атласи дунё навиштаанд.
Ҳар шаб зи оҳи синаи пурдарду доғи мо
Бар Осмон ҳазор алифбо навиштаанд.
Ин ҷо завол пояи арзи камол дошт,
Ин муддаё ба шоҳиди байзо навиштаанд.
Бар нусхаи баҳор хати насх кардан аст,
Тори раге ба сафҳаи гулҳо навиштаанд.
Ҳарфи тамоми нусхаи айём, алғараз,
Дебочае ба дафтари ғамҳо навиштаанд.
Ҳочӣ, зи саъйи дилхушӣ андар маломатам,
3-ин раҳ ҳазор обила дар по навиштаанд.

Намедонам, кадомин соат он дилдор меояд,
Ки чони хаста ҳар дам бар лабам сад бор меояд.
Ҳазар, эй муҳтасиб, аз оҳи оташбори муштоқон,
Чу оташ бар хасу хошок бе зинҳор меояд.
Зи тангӣ гушаи дил ҳам надорад ҷойи ороме,
Нафас бо сад тапиш мегардаду ночор меояд.
Хушат бод, эй таманно, он бути паймоншикан имшаб
Кулаҳ бишкаста, баҳри рухсати дидор меояд.
Баҳори офият дар боғи имкон нест нопаёдо,
Ҳаводис дорад ошӯбе, ки бетакрор меояд.
Барои ганчи дунё дасту пойи орзу бишкан,
Ки ангушти тамаъ ин ҷо ба коми мор меояд.
Чӣ ҳикмат дар мизочи фитрати олист одамро?
Ки шахбозест кудсӣ, дар пайи мурдор меояд.
Надорад кори некон холӣ аз ихлос таъсире
Вагарна дузд чун Мансур зери дор меояд.
Зи парвози нафас ҳам роҳате пайдо намебинам,
Ки бо сад тобу таб аз қолаби афкор меояд.
Тавозуъ аз бадон, Ҳочӣ, набошад баҳри имдоде,
Ки ақраб бо качихо дар пайи озор миёяд.

Рӯят зи шукуфа хуррам омад,
Зулфат чу каманди пурхам омад.
Овозаи чашми рӯхбахшат
Чун шухрати тифли Марям омад.
Ҳалвои лабат, ки нӯши ҷон аст,
Бе шарбати ӯ шакар сам омад.
Дар маҷмаъи ҷамъи хушнамоён
Монанди ту хушнамо кам омад.
Ножу, ки ба боғ қад кашида,
Дар пеши қадат қачу хам омад.
Аз рашки лаби ту лаъл дар кон
Хун гашт, ба рӯи олам омад.
Чашмам, ки зи хоб барнахезад,
Чашмат чу ба хоби чашмам омад.
Ошуфта зи турраи ту сунбул,
Анбар зи хати ту мутҳам омад.
Он дам ҷӣ дамest, он замон кай?
Гӯянд, ки ёри ҳамдам омад.
Ҳоҷӣ, ба тавофи мақдамаш хез,
Чун мавсими хайрамақдам омад.

То он бути танноз ба ман дар сухан омад,
Сад бор равон аз тану чон аз бадан омад.
Мо маҳви хаёли санами хурмисолам,
К-Озар зи рухаш бутшикану бутфикан омад.
Гуфтораи ман лаззати шаккаршиканӣ кард,
Мазмун бар он пистаи шаккаршикан омад.
Аз чинси кудурат чӣ қадар буд дар ин чо,
Дар кулбаи ман боиси пинҳон шудан омад.
Эй маҳви тамошо, чӣ қадр харзанигоҳӣ,
Як мижа таммул, ки видоёи Ватан омад.
Аз дил натавон решаи уммед буридан,
Ин реша дар ин боғ аҷаб шахрасан омад.
Бар оарзи гармаш арақи шарм кабоб аст,
Шабнам натавон бар рухи худ бар шудан омад.
Аз хоби парешон ба чӣ таъбир тавон кард?
Дунё магараш гуфт: ҳамин мумтаҳан омад.
Ҳочӣ, натавон тарки ману мои худӣ кард,
Парвози шарар то шикани санги ман омад.

Руют ба гулу баҳор монад.
Зулфат ба хати губор монад.
Бахти баду толеъи сиёхам
Бо кокули мушкбор монад.
Бе рӯи ту донаҳои ашкам
Ҳар шаб ба рухам қатор монад.
Мурдем ба ёди хушдилихо,
Дигар ба чӣ ихтиёр монад?
Гуфтам, ки кушам ба ханда. Гуфто:
Ғамро ба кучо қарор монад?
Гуфтам: Бинамой чехраам. Гуфт:
Маҳ нест туро дучор монад.
Доғи дили бисмилам, Илоҳо,
Бар синаи рузгор монад.
Ҳар чинс бидида муддаёе,
Манро чӣ дар интизор монад?
Коре зи ту, Ҳочӣ, дар замона
Н-омад, ки ба ёдгор монад.

Сихикаде, ки ба як чилва интизорам кард.
Асири зулфи сиях, чашми сурмасорам кард.
Надошт бар сари ман шеваи вафодорӣ,
Дилам рабуду ба ғам кушту хору зорам кард.
Ало, ситамгари рангинқабои фаррухрух,
Тарахҳуме, ки ачал бо ҷафо дучорам кард.
Замона бар сари ман окибат чӣ меорад?
Кунун чу лола цигархуни доғдорам кард.
Ба ҳар даме, ки ҷамоли ту барқи ноз ангехт,
Ҳазор ракси сипанд донаи губорам кард.
Зи чашми шӯхи ҳасудон кучо бипарҳезам?
Ситора ҳаст, агар чарх эътиборам кард.
Миёни оташам аз озари ҷамол андохт,
Сиёҳтолеъ аз он наргиси хуморам кард.
Зи ранги зарду дили хунгирифтагӣ, Ҳочӣ,
Баҳор чун нигарам, ишқ худ баҳорам кард.

Губорам то зи гарди домани дилдор гулчин шуд.
Гулистон шуд, чаман шуд, сабз шуд, товуси рангин шуд.
Ба сайри бӯстон он сарви раъно чун хиром овард,
Навои хайрамакдам булбулонро лаҳни талкин шуд.
Ба он турки ситамхӯ, хостам, то рози дил гӯям,
Забон аз бими чон дар арзаи аҳвол сангин шуд.
Ба ноаслон равочи мулкро додан ситам бошад:
Пиёда роҳи шаҳ гирад, ба хангоме ки фарзин шуд.
Зи дасти худнамоӣ оқибат бар худ зиён кардам:
Фуруғи шамъ, чандоне ки боло рафт, пойин шуд.
Ба мурдан ҳам губорам низ дорад сози нолидан,
Ачалро дастрас набвад ба кирдоре, ки ойин шуд.
Қазо бар чабҳаи иқболи мо, Ҳоҷӣ, чӣ бинвишта?
Ғаму ҳичрон насибам соату рӯзи нахустин шуд.

Он маҳ чӣ ҷафо кард? Намекард, наку буд,
У тарки вафо кард. Намекард, наку буд.
Пайванди муҳаббат ҳама асбоби маъишат
Бо аҳли дағо кард. Намекард, наку буд.
Чун қобилаи чархи ситамгор ба сӯям
Сад ҳодисаҳо кард. Намекард, наку буд.
То кушта шавад мурғи дилам, гашт асираш,
Нокушта раҳо кард. Намекард, наку буд.
Чун дидаи оҳу зи тамошои саводам,
Рам кард, чаро кард? Намекард, наку буд.
Ҳочӣ ба ғаму дарди ту буд аз ҳама фориг,
Дардаш кӣ даво кард? Намекард, наку буд.

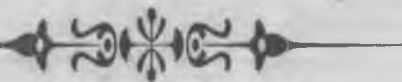
Тавсифи хатат то шуда дар гулшани коғаз,
Чун нофа дамад мушк зи во кардани коғаз.
Шояд ки паёми ту бари мо бирасонад,
Маҳкам биғирифтем чу хат домани коғаз.
З-аҳволи дили доғ чӣ таҳрир тавонам?
Сузад шарари хомаи ман хирмани коғаз.
Чун гунча қабо чок зад он пайкари нозук,
Тарсам, шавад озурда зи пирохани коғаз.
Гардидани рӯзу шабам овард ба сар умр,
Дафтар шавад охир зи шуморидани коғаз.
Бо содадилон накбати айём набошад,
Ҳаргиз надамад мӯйи сияҳ бар тани коғаз.
Бо хуни чигар нома бари ёр навиштам,
Пообила шуд номабар аз бурдани коғаз.
Гар пайкари ӯ шӯхии изҳор намояд,
Чавҳар шавад аз ҳайрати ӯ равғани коғаз.
Дидан мадад аз шахси дуру амри муҳол аст,
Натвон сипари тег шудан чавшани коғаз.
Ҳочӣ, чу қалам чанд ба ҳарфи дигарон умр
Кӯтаҳ кунӣ аз машқи сияҳ кардани коғаз?

Чӣ сон кунам бари он дӯст номае тахрир?
Ки оби дида равон аст, коғази намгир.
Намонд дар чигарам хуну он ситамандеш
Ҳанӯз мекунад ин захмро нишокаи тир.
Кучо расад ба қабулӣ дуъои беихлос?
Кучост миннати лаббайк дар садои сарир?
Зи зулм чехраи давлат сиёҳ мегарадад,
Чу шом парда кушояд, чаҳон шавад чун қир.
Фиреби хотири хурсанд бар ҳамеша махӯр,
Ду субҳ дар пайи ҳам нест бе шаби дилгир.
Набаст касрати асбоб роҳи рафтани умр,
Хироми об нагардид бастаи занҷир.
Ҳазар зи оҳи заъифони дилшикаста кунед,
Шарора кам набувад з-оташи балотаъсир.
Забони хомаи тадбир саҳт кӯтоҳ аст
Ба сархате, ки навиштаст котиби тақдир.
Миёни нозуки ӯ дар хиёл агар ояд,
Ба ғайри сурати мӯе намешавад тасвир.
Ба ҳар чӣ, Ҳочӣ, дар ин кӯҳсор мебинам,
Дар оташанд чу санг аз дили шарартахмир.

То кучо, ё Раб, тақозои сафар дорад баҳор?
Ҳамчу барқ аз тез рафтан як назар дорад баҳор.
Рангҳо з-авроқ бурду бӯйро бар бод дод,
Нусхаи аҷзoi худро мухтасар дорад баҳор.
Ғунча лаб дарҳам газиду гул зи ҳайрат ханда кард,
К-аз чӣ савдо ин қадарҳо зебу фар дорад баҳор?
Ҳамчу умри мо аз ин сарманзили безътибор
Як нафас носуда тамҳиди гузар дорад баҳор.
Имтиёзи халқ андар чехраи бикшода аст,
Варна ҳамчун дай ҳамон шому саҳар дорад баҳор.
Зиндагонӣ ку? Вагарна чумлаи асбоби айш
Ҳар сари соли муҳайё бештар дорад баҳор.
Аз гиребончокии гул то навои андалиб
Равшан аст ин рамз, доғе бар чигар дорад баҳор.
Рухсати наззора доғи ишқбозон тоза кард,
Бар димоғи шахси маҷнун пур зарар дорад баҳор.
Роҳати дунё ба ташвиши дигар олуида аст,
Гарчи дорад савти булбул, бонги хар дорад баҳор.
Бар каримон шеъваи инъом ом афтодааст,
Неку бадро хар саҳаргаҳ гул ба сар дорад баҳор.
Аз синони ғунчаву шамшери хунолуд гул,
Ҳочӣ, захми синаи мо бешатар дорад баҳор.

Як нафас аст зиндагӣ, захмати ину он мабар,
Мижа фароз то кунӣ, меравӣ олами дигар.
Ёди баҳори тифлагӣ дам ба дамам фузуд ғам,
Лола зи доги гунчагӣ карда кулоҳи хун ба сар.
З-офати қилуқол чанд чавҳари дил сияҳ кунам?
Ойинаро нафас кунад тира зи занг дар назар.
Охири шаб қиём кун, файзи саъодат офарин,
Маҳ зи муҳоқ аз ин сафар рафт ба олами қамар.
Хотири бегубори ман маҳзари инфӣъол шуд,
Бар сари ҳар кӣ ғам расид, аз дили ман кашид сар.
Буд ҳазор имтиҳон, зери лабам ҳамӯш монд,
Баҳр намекунад бурун аз кафи хештан гуҳар.
Зевари дасти марду зан беҳтар аз ин ду чиз нест,
Аз яке он нисори зар, бар дигаре савори зар.
Дафтари рози синаам ҳамчу китоби субҳидам
Воқеъаи тавол дошт, қисса намуд мухтасар.
Чавҳари дил фусурда шуд, то ба ҳазур ворасид,
Шиша ба машқи имтиҳон суда намуд шишагар.
Ҳоҷӣ, ба кӯи дӯстон аҷзи ниёзи мо расон,
Киштии мо шикаста шуд, боди мурод бе асар.

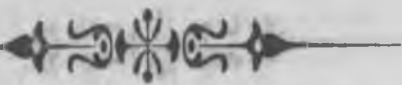
Мебарад хуш аз сарам он чехраи равшан ханӯз,
Чун пари парвона доғам пеши он гулхан ханӯз.
Ошиқон аз ҳасрати дидори ӯ худ мурдаанд,
Он ситамгар нест сер аз шеваи куштан ханӯз.
Дар кафи хокам ҳамон хосияти рангу вафост,
Лола мерӯяд бурун аз устухони ман ханӯз.
Ҳар қадар з-ин мотамистон халқ барҳам мехурад,
Нест табъе мунфаъил аз ваҳшати мурдан ханӯз.
То кучо беимтиёзӣ дар ҷаҳон гирад ривоч,
Ришро фарқе набошад пеши марду зан ханӯз.
Худфурӯшӣ пеши он нарғис магар бодом кард,
Мезанад бар айнаки ӯ ништари сӯзан ханӯз.
Хома то як дам саводи синаам таҳрир кард,
Мехурад хуни сияҳ хангоми бинвиштан ханӯз.
Ҳочӣ, моро захмҳо бар рӯи дил носур монд,
Хотири ӯро набошад тарки озурдан ханӯз.

Ин қадар омад баландӣ шуҳрат андар номи ноз.
Сабзай хат медиҳад аз лаъли ӯ пайгоми ноз.
Наргис аз тарзи нигоҳи ӯ хиҷил афтодааст,
Аз кадомин шох бошад, ё Раб, ин бодоми ноз?
То рамақ боқист хотир моили чавлони ӯст,
Маҳшари мо низ бошад дар пайи эъломи ноз.
Дар гиребони хаёлам нарғисистон хуфтааст,
Умрҳо аз чилваи ӯ кардам истифҳоми ноз.
Рутбай эъҷози хуснаш то кучо сар кардааст?
К-осмон чун моҳи нав дорад хама икромии ноз.
Бе тағофул як нигоҳи гарми ӯро кас надид,
Ҳусни ӯ з-оғози тифлӣ бастааст эҳромии ноз.
Гӯши гардун аз асарҳои ниёзи мо пур аст,
Ҳеч таъсире нашуд ӯро дар истеъломи ноз.
Ҳочӣ, дар ёди висоли моҳи бепарвои худ
Ҳолате дорам, ки натвонам шунид ибромии ноз.

Умрест, ки аз доғи ту ҳастам ба таби тез,
К-оташ шавад аз шуълаи оҳам аракомез.
Маҳтоби рухат шаб ба фалак дод мисоле,
Ҳар шаб кунад ойна зи анвори ту лабрез.
Дар чавҳари некон асари зулму зарар нест,
Аз шуълаи ёқут нахезад шарари тез.
Зарроти ду олам асари чилвагаре ҳаст,
Эй дидаи гафлатзада, бо ёди назар хез.
Мурдему ба тамҳиди муроде нарасидем,
Ин бахти сияҳ кард зи хешам гилаомез.
Бар сурати худ ҳам назаре ҳаст зарурат,
Гар айби ту изхор г'авад з-ойина мастез.
Сомони гудозам натавон кард, ки чун шамъ
Дар оташи дил догаму аз мағз шарарбез.
Бар табъи ту гар шеваи одоб писанд аст,
Ҳар чанд фурутгар бувадат, беш бипарҳез.
Ҳочӣ зи дили хаста ба ҷуз оҳ надорад,
Аз чоки чигар нолаву сози дигар ангез.

Булбули шӯридаам, аз нолаи зорам мапурс,
Ранги дар хун рафтаам, дигар зи гулзорам мапурс.
Дил зи ранчи бекарориҳо ба хун ғалтиду мурд,
Баъд аз ин пурсӣ агар, аз холи беморам мапурс.
Бесуботиҳои ман з-огози вазъам равшан аст,
Чун нафас бар бод меоям, зи такрорам мапурс.
Улфати мо бо тамошои ҷаҳон бисёр нест,
Ҳамчу барқ аз тез рафтан як назар дорам, мапурс.
Андар ин маҳфил касе аз кори ман огоҳ нест,
Ҳамчу шамъ аз зиндагӣ доғам, зи гуфторам мапурс.
Мову ашк аз манзиле эҳроми рафтан бастаем,
Лағзише дорам, дигар тафтиши рафторам мапурс.
Аз баҳори ҳусн моро бешикебӣ баҳра аст,
Пардадори нолаам, маҳруми дидорам, мапурс.
Умрҳо ойинаи дилро муқобил гаштаам,
Ҳайратафзудам чу тӯтӣ, фаҳми асрорам мапурс.
Дар сари бозори ҳуснат ҳамчу Юсифматлабон
Гарчи бесармояам, аммо харидорам мапурс.
Фикри шаъри навхате, Ҳоҷӣ, хаёлам бурдааст,
З-он баландандешаам, мазмуни ашъорам мапурс.

Ғаматро дили ман макон аст бас,
Ба чонам мусохиб ҳамон аст бас.
Туру бо ҳама шӯхию шахкашӣ,
Ҳадаф синаам бе гамон аст бас.
Басо умрҳо буд Мачнун ба хорӣ,
Аз ӯ дарду ранҷам гарон аст бас.
Зи шӯру фиғонам касе нест воқиф:
Ҳамовози ман булбулон аст бас.
Зи дарди дилу охи пурсузи ман
Мутталеъ бар ӯ осмон аст бас.
Хуруши ҳазорони фасли ҳамал
Зи сӯзи дилам як фиғон аст бас.
Туру тавсани ноzi чобуксаворӣ
Дар ин арса дар зери рон аст бас.
Туру гар набошад ба ман майли ёрӣ,
Хаёлат маро ёри чон аст бас.
Шабу рӯзи Ҳочию даргоҳи ту,
Ба номи ту авродхон аст бас.

Он Маҳ, ки саҳар чилва ба тарфи чаман ашаш,
Хуршед асири ниғаҳи пурфатан ашаш.
Не ман ба ҳамон турраи таррор асирам,
Дар ҳар шиканаш баста диле бе расан ашаш.
Дар ҳар қадаме кушта шаҳидест ба хун ғарк,
Бо ҳар тарафе гашта асири зақан ашаш.
Он кокули пурчин, ки расида зи бари чин,
Ҳар икдаи ӯ нофаи Чину Хутан ашаш.
Накшуд ба пурсиш лабаму ҷон ба лаб омад,
Тифлест магар бӯйи лабан дар даҳан ашаш.
Дар ҳасрати ӯ догаму доман ба тахи об,
Ҳодисаи ман қиссаи шамъу лаган ашаш.
З-анфоси саҳар ғунчалабон карда ба ханда,
Бодест магар муждадеҳи пираҳан ашаш.
Ҳар кас, ки туро диду нашуд мурда, яқин аст
Рӯ карда мазору лаби ғӯру кафан ашаш.
Он булбули нолон, ки ҳама шаб ба фиғон аст,
Ҳочист, ки ёд аз лаби он гулбадан ашаш.

Шафақ бар Осмон болад зи акси пайкари теғаш.
Магар аз хун ҳино баста кафи равшангари теғаш.
Маро дил метапад дар хун, намедонам шаҳиди кист?
Ба чуз ранге, ки дорад изтироб аз чавҳари теғаш.
Рақиби русияҳ дорад чунон тугёни кини ман,
Ки нагзорад зи хунам сер гардад аждари теғаш.
Чунон бигдохтам чун шамъ пешаш, об гардидам,
Ки ҷойи хун чакад аъзои ман аз ништари теғаш.
Чӣ таъсир аст дар аъзои бетоби хароби манн?
Нашуд фарбех зи хунам ҳеч хасми лоғари теғаш.
Зи истиғно нашуд бар торакам як дастандозӣ,
Ниҳодам умрҳо гардан ба ҷойи бистари теғаш.
Ба хунрезӣ чу туркон дидамаш бебок меояд,
Бибояд алҳазар, Ҳочӣ, зи бими лашкари теғаш.

Парирӯе, ки дил бастам ба гесӯи гирахгираш,
Гудозад ҷавҳари ойина аз тимсоли тасвираш.
Тавон ҷон бурдан аз он шахкамони шӯхшангуле,
Ки баста риштаи рағҳои ҷон андар пари тираш.
Санавбар ҳамчу бед аз қоматаш таслим месозад,
Ба гардан обро бошад, зи акси зулф занҷираш.
Агарчи сурма дар вазъи сиёҳӣ шухрате дорад,
Ба миҷғони катори ӯ тавон фармуд таҳкираш.
Дарозӣ мекунад аз субҳи маҳшар эътибори ӯ,
Бузургӣ мекунад бар мулки ҷаннат қадри тавқираш.
Дихад рӯ беҳудӣ дар мачлис аз гардидани соқӣ,
Кучо дасте, ки гирад навбате дасти қадахгираш?
Бувад ҳар лаҳзаи девони Ҳоҷӣ олами ҳайрат,
Ки карда аз баёзи дидаи бедор таҳрираш.

Бувад то сози олам фитнаовоз аст таъсираш,
Садои сури маҳшар метаровад аз баму зераш.
Матоъи симу зар сармояи дунё намебошад,
Ҳамон соат ба гафлат меравад дунёст таъбираш.
Зи ҳарфи тифли абҷадхон фалотунсиратон лоланд
Ба фаҳми нуктае аз сархати давони тақдираш.
Хаёли бандагӣ асбоби иззат бар намедорад,
Ба ғайри очизӣ ҳар чи бувад, медор таъхираш.
Аз ин душвортар набвад, ки бо ҳарфи хирадманде
Шавад аблахнавое нуктафармову ғалатгираш.
Аҷаб набвад зи авчи чоҳ нодон бар замин афтад,
Бут аз кӯҳи Сафо рафтан кунад эҷоди таксираш.
Ба номардон набошад хичлат аз айбу табаҳкорӣ,
Зани ғар бештар ғавғо кунад ҳангоми таксираш.
Чу най, Ҳочӣ, ба сози лола чандоне ки печидам,
Гираҳ дар кор пайдо омаду кам ғашт таъсираш.

Кӣ бошад набошад асири нигоҳаш?
Кӣ набвад чигархаста аз гири оҳаш?
Кучо бар сари мо гузоре намояд?
Чу бошад кавокиб ғуборе зи роҳаш.
Ғамашро ниҳонӣ ба дил доштам,
Ду мижғони хунин баромад гувоҳаш.
Раҳой наёбанд дигар асирон,
Чу печанд бо ҳам ду зулфи сиёҳаш.
Кашида ҳисоре Маҳ аз ҳола бар худ,
Нишинад паси парда аз шарми моҳаш.
Ҳар он кас ба рӯи ту инкор дорад,
Таҳаммул насозад туро з-ӯ гуноҳаш.
Ба ширинии ҳуснат имрӯз Ширин,
Шуда шаккарин лаъл чу пажмурда коҳаш.
Зи шарми нигоҳаш ба хичлат нишаста
Гули наргиси шӯхи зарринкулоҳаш.
Бувад Ҳочӣ миннаткашӣ ин дуъо,
Ки алтофт Эзид бубахшад гуноҳаш.

Навид, эй дил, ки фирдавси висолаш,
Паёми васл миорад шамолаш.
Шавад гул об чун шабнам барояд,
Бирезад то ба гулзори чамолаш.
Саҳар Хуршед аз он дар тоб ояд,
Зи доғи кавкаби фархундафолаш.
На ман бо хӯи худ ҳастам гирифтор,
Ишора мекунад бар ман ҳилолаш.
Чунон саргарми чанг аст он чафочӯ,
Гиребон медарад бар ман хаёлаш.
Зи ғайрат, дидани он ҳам надорам,
Ки дар ойина бинмояд мисолаш.
Хасу хошок зарринтоб карданд,
Зи нури чехраи хуримтисолаш.
Таманноят ба ҳар хотир бирезад,
Дамад гул аз гиребони хаёлаш.
Дигар Ҳочӣ таманное надорад,
Ба ғайр аз он, ки дорад зулчалолаш.

Шӯхе, ки бувад фитна дар оғуши ниқобаш,
Мушкил, ки расад дасти таманно ба рикобаш.
Бе орази ў лола чаро доғ набошад?
Хуни цигар омехта дар косаи обаш.
То накҳати зулфи ту ба гулзор расида,
Сунбул дамад аз шишаи пур карда шаробаш.
Бо ишқи Зулайхо ба роҳи таън барояд,
Он к-ў, ки чу Юсиф саҳаре дида ба хобаш.
Аз хичлати рухсори арақноки ту мино
Дам нозада резад ба Замин хуни шаробаш.
Натвон Қамар омад ба ҷамоли ту муқобил,
Табхола диҳад бар лаби хур шӯҳии тобаш.
Ҳочӣ чу қалам баста камар баҳри ғуломӣ,
Дар чурму гунаҳ гир ба подоши савобаш.

Мекунад гирди рухаш он турраи таррор рақс,
Муй чун дар оташ афтад, мекунад ночор рақс.
Ҳар кучо аз ноз агар он Моҳ созад чилвае,
Мекунад аз завқи шодӣ сурати девор рақс.
Баҳри саъйи дилхушӣ асбоби чамъият махоҳ,
Бе дафу най мекунад чугдак ба кунчи ғор рақс.
Бо гирифторони золим чуз тамаллуқ чора нест,
Мекунад дар чанги шоҳин кабки хушрафтор рақс.
Фитнабозонро набошад аз адаб сози сулук,
Нест аз тасбеҳхонӣ дар забони мор рақс.
Ҳеч натвон аз сари дунё ба осонӣ гузашт,
Умрҳо дорад дар ин чо гунбади даввор рақс.
Ихтиёрӣ нест моро ин ҳама саъю талош,
Медиҳад хошокро гирдоб бе зинҳор рақс.
Ҳочӣ, моро беқарор он партави рухсор кард,
Мезанад парвона гирди шамъи оташбор рақс.

Аз орази туст бо зиё хат,
Дар чехраи туст хушнамо хат.
Бо рӯи ту беибо давида,
З-он беадабист рӯсиёҳ хат.
То даъвии мо ба қатъ созад,
Бинмуда рухат аз он ба мо хат.
Бо хубии ту муқобиле нест,
Дорӣ ба кадом муддаё хат?
Дуди дили мо гирифта рӯят,
З-он карда баланд решаҳо хат.
Дар нусхаи ҳусни ту ғалат нест,
Ё Раб, чӣ кашида давра бо хат.
Умеди халосам аз хатат буд,
Шуд рӯи туву адӯи мо хат.
Ағёри туро хати ғубор аст,
Бар дидаи мост тӯтиё хат.
Шуд синаи ман ҳазорреша,
То шуд ба рухи ту ошно хат.
Ҳочӣ, бувад он даме, ки бинам
Гардида зи рӯи ӯ ҷудо хат.

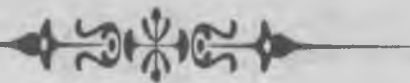
Аблаҳонро ғайри тан парвардан аз дунё чӣ ҳаз?
Ғайри шаҳват бо харон аз пешаи тақво чӣ ҳаз?
Ҳеч гаҳ аз гӯши қонун бар наёмад нолае,
Мардуми нофаҳмо аз суҳбати доно чӣ ҳаз?
Гар набошад сӯзи дил, зоҳир надорад эътибор,
Шамъро чуз тангудозӣ з-оташи боло чӣ ҳаз?
Моли дунё бо сабукборон намегардад қарор,
Бо ҳубоби пучмағз аз резиши дарё чӣ ҳаз?
Ашки хунин гар надорӣ, дида ҳам даркор нест,
Бе шароби арғувонӣ аз хуми мино чӣ ҳаз?
Ҳайфе он умре, ки дорад мавлавӣ сарфи назар,
З-ин фунуни сафсата, ё Раб, ба ин мулло чӣ ҳаз?
Чанд баҳри обрӯ бар ину он рӯ оварӣ,
Эътиборе нест ин чо, эй адампаймо, чӣ ҳаз?
Корвони умр, Ҳочӣ, меравад бо сад шитоб,
Раҳнавардонро зи тарҳи манзилу маъво чӣ ҳаз?

Эй гуҳарат мазҳари сунъи бадеъ,
Аз шарафат шуҳрати хубӣ рафеъ.
Бар дари ту рӯй аз он оварам,
Нест касе бар гунаҳи худ шафеъ.
Бастаи доми сари зулфи туанд,
Мурғи дили тозахаёлон ҷамеъ.
Тавба чаро бар лаби худ нашканам?
Вақти сабуҳ асту сабоҳи рабеъ.
Заврақи табъам ба ями мидҳатат,
Тез равон аст чу баҳри сареъ.
Танг макун машраби мо, муҳтасиб,
Дар гунаҳат бахшиши Яздон васеъ.
Меҳри ту лутфе, ки ба мо мекунад,
Шафқати марзаъ накунад бо разеъ.
Ҳочӣ ба ёди хами абруи ту
Кард тавозуъ ба шарифу вазеъ.

Зад оташи ишқат ба дилу кард нишон доғ,
Барқ аз дили ман част, ки шуд лоласитон доғ.
Дил қобили пушидани асрор нағардид,
Натвон, ки шавад дар варақи лола ниҳон доғ.
Инкори муҳаббат натавон кард, ки бошад
Нақши сияҳи обила бар сӯхтагон доғ.
Танҳо на ҳамин кулфати худ дод гудозам,
Чун шамъи мазорам ба азои дигарон доғ.
Охи чигари хастадилон сахт балоест,
Пайдост, ба ҳар ҷо гузарад барқи дамон, доғ.
Мардум агар аз табъи данӣ гилла намоянд,
Моем, ки ҳастем зи фикри ҳамадон доғ.
Аз гармии рухсори ту ҳарфе натавонам,
Чун шуълаи оташ кунад ӯ кому забон доғ.
Бар меҳри касон, Ҳоҷӣ, мақаш ранҷ, ки Хуршед
З-ин пеша шуда бар сари ин кӯҳнаҷаҳон доғ.

Ҳар кучо гар бигзарад мавче аз он гирдоби тег,
Метапад дилхо чу моҳӣ дар хама куллоби тег.
Аз тавозуъ дастгоҳи ҳукмрониҳо расост,
Метавон ин нуктаро фаҳмид аз одоби тег.
Заҳмати уммедворӣ аз ситамкорон мақаш,
Ҳеч касро об дар чу нест аз селоби тег.
Ҳар касеро тоқи абруи ту бошад дар назар,
Оқибат гардан шавад назри хама меҳроби тег.
Сухбати арбоби дунё холи аз озор нест,
Заҳро омода бошад гардани ҳамхоби тег.
Сози таслими дуруштон фитна пайдо мекунад,
Пайкари фӯлод ҳам гардид, шуд асбоби тег.
Ҳеч кас тухматкашӣ осори бераҳмӣ мабод,
Хун диҳад бар ташнағони Қарбало асҳоби тег.
Чашми беморат ба хуни бегуноҳон хуфтааст,
Абруи ҳамгаштаатро фитнаҳо дар хоби тег.
Пардаҳои нолаи мо бедилон мавқуф кард
Нохуни тезе, ки бераҳмона зад мизроби тег.
Бе сиёсат нест, Ҳоҷӣ, кори олавро низом,
Фитнаро бошад қарор аз ваҳшати арбоби тег.

• Эй чу муйе туро миён нозук,
Муй ҳам нест ончунон нозук.
Набувад ҳамчу қадду чехраи ту
Қомати сарву арғувон нозук.
Накҳати кокули сумансоят
Бошад аз мушки зумарон нозук.
Нозукӣ, ҳар чӣ дар баён дорӣ,
Лутфи маънист аз баён нозук.
Дилбарон гар латофате доранд,
Ҳастӣ аз чамъи дилбарон нозук.
Нармии пайкари гуландомат
З-атласи Руму парниён нозук.
Гунча оҳиста лаб чу бикшояд,
Гӯяд аз ту ба гулситон нозук.
Ҳочӣ, табъам ба дастгоҳи сухан
Ғашта аз фикри он лабон нозук.

Медихад ёди хиромаш шӯхии рафтори кабк,
Мастии чашми хумораш дидаи бемори кабк.
Бесуботиҳо ки дар қонуни имкон дидааст,
Меравад бар сози қаҳқаҳ пардаи асрори кабк.
Бар хамушӣ зан, ки ҳарф ин ҷо дучори офат аст,
Мекушояд чанги шоҳин хандаи бисёри кабк.
Бурд бозам аз худу якбораам девона кард,
Чаҳ-чаҳи гулзори булбул, қаҳқаҳи кӯҳсори кабк.
Гарчи аз паҳлуи нарми хеш бо абнои даҳр
Меҳуронад, нест розӣ шахсе аз атвори кабк.
Нотавононро намудан моли худ доми балост,
Синаи исфед бошад боъиси озори кабк.
Ҳоҷӣ, мо аз нармхӯй ранчи меҳнат мекашем,
Домхо хамёза дорад дар пайи рафтори кабк.

Ба ҳар чо гар фитад з-он нақши по гул,
Ватан гирад ба хокаш чашми булбул.
Губори доманат аз софкорӣ
Чу шабнам тоза дорад хотири гул.
Намонда дар дилам оҳ, эй ситамкеш,
Ҳанӯзам медиҳӣ заҳри тағофул.
Ҳамеша хотират парҳез дорад
Зи оҳи нолаи ман бе таъаллул.
Маро дар даври ҳуснат кор гашта
Чу кокул укдаву давру тасалсул.
Туву дар бистари нозофаринӣ,
Ману дар хоки хорӣ бо таҳаммул.
Хат аз сабзию зулфат аз сиёҳӣ
Шикаста гардани райҳону сунбул.
Ба пеши чашми хумморат бирезад
Чу хуни бетамизон шишаи мул.
Ғуломи сарви озодат набошам,
Ки чун кумрӣ ба дӯшам кардай гул.
Хиҷолатмашрабам, Ҳочӣ, зи ҳастӣ.
Чӣ уммедам ба сомони таваккул?

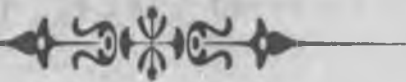
Эй баҳорон, аз сари нав тоза кун унвони гул,
То ниҳам як дам сар андар бистари алвони гул.
Гар нагаштӣ лола хун дар домани сахрои боғ,
Андалебонро кучо будӣ хабар аз шони гул?
Худ мурувват посдори ҷавҳари некон бувад,
Варна кас асло нахоҳад дар талаф товони гул.
Ин қадар шуҳратбаландиҳо кай овардӣ ба бор?
Гар баҳоронро набудӣ чехраи хандони гул.
Баски дорад ин чаман аз лоларӯён зери гул,
Медарад чоки гиребон ғунҷаи домони гул.
Мардуми сахронишин аз одамият фориғанд,
Лукмаи ноне нахӯрда ҳеч кас аз хони гул.
Созгори даври олам нест фикри дилхушӣ,
Фаҳм бояд ин сабақ аз сахфаи ҳайрони гул.
Ҳоҷӣ, сози навбаҳорон сар ба сар ибратнавоств,
Нолаи булбул бувад аз ранги бесомони гул.

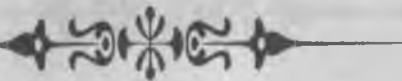
Шабе дар ҳачри ту будем бо дил,
Фигон медоштам, оху наво дил.
Фидоят то шавам, чон пештар шуд,
Дихам дил то ба дастат, шуд туро дил.
Ба дарде метапам, аммо хамӯшам,
Нафас берун наёвард аз хаё дил.
Надорам мӯнисе, то роз гӯям,
Ниҳонӣ ҳам бирафт аз пеши мо дил.
Зи дарди беқарори мо мапурсед,
Қиёмат мекунад ҳар дам ба мо дил.
Зи мо якбора дорад дургардӣ,
Аз он вакте туро шуд ошно дил.
Нашуд танҳо нафас дар синаам хун,
Зи ҳар мӯям раги хунест то дил.
Хаёли ёрмандӣ аз дилам буд,
Бишуд ёри туву аз мо чудо дил.
Биё, Ҳочӣ, ба ҳам дамсоз гардем,
Ки кори дил ҳаме уфтода бо дил.

Эй чашми ту дебочаи унвони тағофул.
Абруи ту бисмиллаҳи девони тағофул.
Умрест, ки овораи сахрои чунунем,
Чун зулфи ту шуд силсилачунбони тағофул.
Ё Раб, чӣ фусун мардumi чашми ту дамида?
Чун муъчиза шуд боъиси имони тағофул.
Аҳде нанамудӣ, ки дар он дам нашикастӣ,
Чун аҳди чафокешию паймони тағофул.
Уммеди нигоҳи ту дар ин базм кӣ дорад?
Бошад ҳамаро дида ҳаросони тағофул.
Бояд ки қазо хуни шаҳидони ту созад,
Бешубҳа, ҳама лозими товони тағофул.
Дилҳо ҳама дар оташи шавқи ту кабобанд,
Ҷонҳо шуда ошуфтаву ҳайрони тағофул.
Ҳар чанд чафои ту ҳаёти дилу ҷон аст,
З-ин беш макун пешаи худ шони тағофул.
Ҳочӣ, нарасидем ба домони висоле,
Дасти ману дигар ба гиребони тағофул.

Медиҳад аз тарзи рӯяш оташи рухсори гул,
Дида бояд об шуд аз гармии дидори гул.
Дар ҷаҳони рангу бӯ асбоби ҷамъият кучост?
Ҷуз парешонӣ надорад шӯҳии изҳори гул.
Ҳар кучо з-он сунбули мушкин ҳикоят рафтааст,
Медамад мӯйи сияҳ рағҳои зарринтори гул.
Нозанинон баски дар хоки мазаллат хуфтаанд,
Реша бар хок аст, ҳар ҷо сар занад осори гул.
Сузи оҳи ошиқон аз дарди доғи хеш нест,
Нолаи булбул бувад аз рафтани ночори гул.
Тӯдаи хокам тамошоғоҳи он гулгунҷабост,
Мекунад бе тухм коре гулшани атвори гул.
Ҳар чи меояд дар ин гулшан, дили хунгаштааст,
Бе қумоши гунча набвад пардаи зангори гул.
Ё Раб, ин гулшан зи шавқи дидани дидори кӣ
Ҳамчу чашми интизорон кардааст изҳори гул?
Кулбаи моро ҷамоли он бараҳманзода кард
Ҳамчу з-айвони савобит олами анвори гул.
Баски, Ҳочӣ, дар фироқи гулғузоре мурдаам,
Мешавад во аз мазорам гунҷаи тӯмори гул.

Дилро ба хама зулфи сумансош бибастам.
Савдозадаро боз ба савдош бибастам.
Чун қатра дилам кард ба гесуш гаронӣ,
Бар хок бияфтод, ба сад чош бибастам.
Шуд рӯзу шабам дар сари андӯху маломат,
Мачнуни киям, дил ба чӣ Лайлош бибастам?
Дастам бишуд аз даст, наям доғ, валекин
Доғам чу камар бар камараш кош бибастам.
Бо ваъдаи имрӯз наям имрӯз сияхрӯз,
Фардост, ки дар ваъдаи фардош бибастам.
Додам дилу дилдор чаро дод надодам?
Сад дод, ки дил бар чӣ таманнош бибастам?
Қойим ба сарам шӯри қиёмат зи қиёмат
Пайдост дамодам дами ғавғош бибастам.
Шуд об чу симоб нигоҳам зи табу тоб,
То ки ниғаҳи гарм ба симош бибастам.
Ҳоҷӣ, ба чӣ сон Каъбаи мақсуд тавофам?
Саъй обила гашту ба кафи пош бибастам.

То дида ба қадду рухи зебош бибастам,
Аз дидани сарву гули раънош бибастам.
Нури назарам рафт зи шавки назари ӯ,
Шуглест, ки аз манзари дунёш бибастам.
То дил натапад дар шабаки зулфи сиёхаш,
Чун тойири ваҳшӣ ҳама аъзош бибастам.
Андӯхи қиёмат ҳамагӣ рафт зи ёдам,
Хотир чу бар он фитнаи болош бибастам.
Чун сели дамодам шуда тӯфони сиришкам.
Бунёди часад бурд, ба сад чош бибастам.
Бусидани таҳти кафи ӯ дошт ба роҳам,
Бигзашту тамаъ бар асари пош бибастам.
Ҳоҷӣ, натавон аз ғами ӯ ёфт халосӣ,
Мурғест диломуз, ба дил чош бибастам.

Рафтему ба гулзори вафое нарасидем,
Чун соя дивидему ба чое нарасидем.
Аз чавҳари дил зулмати зангор зудудем,
3-ин шишаи ноқис ба лиқое нарасидем.
Дидем чаҳонро ҳамагӣ хоби парешон,
Дар хоб гузаштему ба чое нарасидем.
Монанди сиришкам ҳама аз дида бадар кард,
Як мижа ба имдоди асое нарасидем.
Ин маъракаи даҳр, ки тӯфони балоест,
Аз чаҳди тапидан ба шиное нарасидем.
Ҳамчун магасон дастзанонам ба сари худ,
Аз панҷаи кӯтаҳ ба дуъое нарасидем.
Кухсори вучудам ҳама бар боди фано рафт,
Чун сурма ба тамҳиди садое нарасидем.
Фарёд, ки дил аз бари мо кард ҷудой,
Бедил шудаву ба дилрабое нарасидем.
Ҳочӣ, ҳама умре ба бару баҳр гузаштем,
Чун обилаи по ба сафое нарасидем.

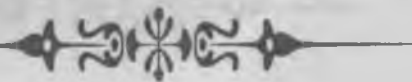
Дар ҳаҷри ту то кай мани бемор бигирям?
Дар ҳар сари роҳу паси девор бигирям?
То сели сиришкам бирасад дар гузари ту,
Чун абри ҳамал дар сари куҳсор бигирям.
Ҳамчун мижа дар пеши касон чанд бигирям?
Бар хеш ниҳон гиряму бисёр бигирям.
Ночида гуле з-ин чаманистон ҳама рафтанд,
Шабнам шуда, ман бар сари гулзор бигирям.
То чанд зи ёди гунаҳ орам арақи шарм?
Чун қатра шавам обу ба якбор бигирям.
Гар сабқати афви ту набошад ба гуноҳам,
Суде надихад, гар ҳама дам зор бигирям.
Эй қофилаи умр, кучо тез равонӣ?
Охиста гузар, то мани афгор бигирям.
Ҳочӣ ба ҳарам рафту бишуд дидаи ман чор,
Бе зодаму роҳила, ба ночор бигирям.

Эй дуст биё, дар қадамат зор бигирям,
Ту ханда куну гӯ, ки чӣ миқдор бигирям?
Кас нест, ки тимори маро бар ту расонад,
Бар бекасии хешу ба тимор бигирям.
Эй махмили Лайлӣ, нафасе соз таҳаммул,
То қиссаи Мачнун кунаму зор бигирям.
Аз суҳбати мардум чи тавон ёфт. Ки чун шамъ
То субҳ ба доғ афтаму бедор бигирям.
Эй нури ниғаҳ, дида ба тӯфони фано рафт,
Гирям бас агар, бар дили афғор бигирям.
З-ин баҳр, ки сомони гуҳар нест касеро,
Доман кунам аз ашк гаронбор, бигирям.
Ҳоҷӣ, зи гами он ки агар зор бимирам,
Беҳона шавад дарду гами ёр, бигирям.

Бе рӯи ту ҳар кучо нишастем.
То тирагӣ чун Суҳо нишастем.
Гуфтӣ, ки чу Маҳ барояд, оям,
Маҳ омаду рафту мо нишастем.
Саҳл аст, ба мо ту аҳл гардӣ,
Ойӣ, бари марҳобо нишастем.
Зохид бинишаст рӯ ба қибла,
Мо бар чихати шумо нишастем.
Андар пайи он нигори чолок,
Эй дил, ту бирав, ки мо нишастем.
Ҳар чо, ки хироми чилваи ўст,
Чун соя ба нақши по нишастем.
Чун ашк зи манзари таманно
Рафтем, ба хок то нишастем.
Аз ваҳшати даҳр дар ҷавонӣ
Ҳамчун Маҳи нав дуто нишастем.
Чун соя ба пойи ҳамнишинон
Рафтем ба ҳар кучо нишастем.
Ҳоҷӣ, зи ғами замона умре
Ҳасраткашу мубтало нишастем.

Тарфи рӯят баҳор мебинам.
Турраатро чу мор мебинам.
Наргиси пурхумори шахлоят
Фитнаи рӯзгор мебинам.
Мижағони қатори хунрезат
Ханҷари обдор мебинам.
Аз касон бар канор мегирам,
Кай туро дар канор мебинам?
Чун ба аҳди ту эътиборе нест,
Аз ту чун эътибор мебинам?
Дар баҳорон ба ранги холи дилам
Лоларо доғдор мебинам.
Ҳамчу ҳичрон надонам андар васл
Аз чӣ дил беқарор мебинам?
Дил ба савдои зулфи ӯ бастан
Кай ба худ ихтиёр мебинам?
Ҳочӣ, аз кардаҳои нодонӣ
Ҳичлати садҳазор мебинам.

Ба ту, эй нигори ширин, гилаву гузор дорам,
Ки нагуфтӣ ҳеч гоҳе, ба дарат чӣ кор дорам?
Ба дуруза умр натвон ғами интизор гӯям,
Ки ба ҳашр тай нағардад, ҳамаро шумор дорам.
Раҳи нола чун тавонам, ки кунам ба фикр кӯтах?
Ки чу най фиғон кашидан на ба ихтиёр дорам.
Ба уручи Осмон ҳам чу ҳилол агар бар оям,
Зи сари ниёзу таслим ҳама иштиҳор дорам.
Ба хаёли қилваи ӯ ҳама рӯз шом кардам,
Ба умеди ваъдаи ӯ ҳама шаб наҳор дорам.
Туву сад ҳазор чун манн, ба яке ғаме надорӣ,
Ману дар хаёли як ту ғами сад ҳазор дорам.
Ба касе ҳикояти ту, ба ҳама чафо, накардам,
Ту агар шикояти ман кунӣ, ифтиҳор дорам.
Ба ту арзи ҳоли дилро нанамудам ошкора,
Агарам ба хоб оҳе дамад, эътизор дорам.
Туву аз чафо нагуфтӣ, ки чӣ ҳол дорӣ, Ҳочӣ?
Ба ту, эй нигори ширин, гилаву гузор дорам.

Нашъаи файзе зи субҳи рӯзгори Бедилам,
Қатраи ашке зи чашми интизори Бедилам.
Пой то сар з-оташи дил аз таби шавқам гудохт,
Ҳамчу шамъи ашкрезон бар мазори Бедилам.
Бе мурувват магзар аз мо, рутбаи ачзам шинос,
Гарчи товоне надорам, хоксори Бедилам.
Аз гарониҳо сарамро тоқати зону намонд,
Оламе савдо ба сар, девонавори Бедилам.
Донаи дил зери гардун файзи сарсабзӣ надид,
Солҳо дар хоксорӣ хаставори Бедилам.
Корвони мо кучо бар манзили мақсад рассад?
Нақши по, афтодае дар раҳгузори Бедилам.
Хотири мо, Ҳочӣ, бар асбоб чамъият насохт,
Варна ман ҳам софтабъе аз шумори Бедилам.

Хотир аз ёди тамошои ту пургул дорам,
Дили ошуфта аз он турраи сунбул дорам.
Нест бар фаҳми даҳони ту, ки чун чавҳари фард
Бирасам ҳар қадар, асбоби тааммул дорам.
Дастаи зулфи ту ҳар гоҳ фитад дар дастам,
Кай ҳавас бар гираҳи дастаи сунбул дорам?
Ҳамчунон фохта дар кӯйи ту ку-кугуён
Ба таваллои ту сад нола чу булбул дорам.
Ҳамчунон зулфи ту, чандон ки назар кор кунад,
Дили печида ба сад даври тасалсул дорам.
Ҳар қадар сангзанон санг ба ман андозанд,
Ҳамчунон домани кӯхсор таҳаммул дорам.
Ҳоҷӣ, натвон шарафи суҳбати ӯ бо шоҳӣ,
Магар аз нисбати тақво, ки тавассул дорам.

Саҳар азми тамошои гули ин гулситон кардам,
Зи ранги зард бо авроқи гул нақши хазон кардам.
Чӣ созам, ки ба оҳу нолаву афгон напардозам,
Чу Мачнун хешро ошуфтаи Лайливашон кардам.
Ба рузи бад бияфтад оқибат шахси қарини бад,
Чи созам, кавкаби толеъ ба бахти бад қирон кардам.
Зи нурафшони маҳ фитна дар таври сагон афтад,
Абас худро барои ҳосидон лавҳи нишон кардам.
Бибояд хуни дилро чун шафақ шому саҳар хӯрдан,
Ки худро чун чудо аз Каъбаи доруламон кардам.
Мағӯ, Ҳоҷӣ, чаро аз кӯи ӯ охир чудо гаштӣ?
Ки буд уро тақозо инчунин, ман ҳам чунон кардам.

Хушо вақте ба ёдат мурги тоқат мепарид аз ман,
Чу бисмил боли дил дар хуни ҳасрат метапид аз ман.
Ба пешаш гирияҳо кардам, нагуфто: баҳри чи гирӣ?
Чӣ мешуд, охи бетобона гоҳе мешунид аз ман?
Ту мерафтию ман чун нақши по бар хок мехуфтам,
Вале пайки сиришк андар қафоят мерасид аз ман.
Ҳам аз огози тифлӣ он бути шангули бепарво
Чу аз нақши паланг оҳуи ваҳшӣ мерамид аз ман.
Шаби ҳичрон, ки ёди он гули рухсор мекардам,
Ба ҷойи қатра хун аз чашми ҳасрат мечакид аз ман.
Чу тир аз ростӣ бо ҳар кӣ сар дар банди ӯ кардам,
Сар аз сози тамарруд чун камони қач кашид аз ман.
Тавофи остони кист, Ҳоҷӣ, завки эҳромам?
Ба гаштан сарф шуд, ҳар ҷо ғуборе шуд паид аз ман.

Эй шах, назаре ба ин гадо кун,
Рахме ба гариби бенаво кун.
Сад бор хилофи ваъда кардӣ,
Охир ба ғалат яке вафо кун.
Ҳарчанд хилофи одати туст,
Ин одати зиштро раҳо кун.
Мо бо ту ҳамеша хайрхоҳем,
Ту бо ситаму ба мо даҳо кун.
Айбе набувад ҷафот бар ман,
Андеша вале ту аз Худо кун.
Бар ҷойи дигар ҷафот хайфам
Ояд, чу кунӣ, ба ҷон мусо кун.
Бо хайли рақиб ишқ ронӣ,
Бар ман ба ғалат ҳисобҳо кун.
Гарчи шудаем н-ошно мо,
Як бор ба номам ошно кун.
Ҳастем гадои бенавоят,
Шоҳӣ туву мо башар, дуҳо кун.
Бошад ҷӣ даме, ки гӯӣ, Ҳоҷӣ,
Пашам бинишин, қабо қафо кун.

Ҳайф аст ба айби дигарон чашм кушудан,
Ойинасифат пеши касон соф намудан.
Ҳар дона, ки киштем дар ин мазраъи Ҳирмон,
Бе хуша бишуд қобили як бор дурудан.
Дардо, ки дил аз кулфати айём ба ғам буд,
Сад гуна ситам кард ба ӯ майли фузудан.
Ҷамъияти дил бурд зи мо ҳарзанигоҳӣ,
Доғам, ки чаро мижа нашуд сарфи гунудан?
Афъисифат аз заҳри забон бар дили мардум
Зулм аст ситамномаи ташвиш кушудан.
Моро ба хиҷолаткадаи олами идбор
Монанди магас панҷа кушоданд ба судан.
Пайдоии мо сурати аҷз аст чу абру,
Хусн аст зи мо пайкари таслим намудан.
Нософии дилро набувад ҳеч илоҷе,
Аз санги сияҳ тирагӣ натвон бизидудан.
Сармояи ҳастист видоъи нафасе чанд,
Ҷое, ки туйӣ, Ҳоҷӣ, мадон шеваи будан.

Биё, эй равнақи гулзору гулшан,
Ки гул бе ту дарида чома бар тан.
Маҳ аз шарми чамолат доғдоре,
Хур аз тоби рухат як пора гулхан.
Ман аз ту ҳеч осонӣ надидам,
Ту, ҳар чӣ буд, осон бурдӣ аз ман.
Маро чун душманон пиндор кардӣ,
Надорӣ фарк, гӯё, дӯсту душман.
Мусаллам бо ду зулфат дилрабӣ,
Муҳаққақ бо ду чашмат фитна кардан.
Танат оё магар аз сими соф аст?
Дилат оё магар лахте зи оҳан?
Саропо сӯхтам бо гиря чун шамъ,
Нашуд доғи дили бечора равшан.
Зи оҳи оташини мо бипарҳез,
Бувад барқ офатангезони хирман.
Чу дилро дар шиканчи зулф бастам,
Ту уро чун шиканчи зулф машкан.
Агар дил бо касе дигар надорӣ,
Чаро майле надорӣ ҳеч бо ман?
Зақоти хусро бахшо ба Ҳочӣ,
Ба ғайри ӯ набошад сарфаш аҳсан.

Айёми зиндагонист накше бар об рафтан,
Чашме пуроб кардан, ҳамчун ҳубоб рафтан.
Таҳқиқи бесуботӣ дигар масал надорад,
Ҳамчун шарар дамидан, бо изтироб рафтан.
Аз қомати хамида миёяд ин ишора,
Бигзаштааст ҷавонӣ, бояд шитоб рафтан.
Дар зери бори ҳастӣ ҷуз маҳмили нафас нест,
Дорад хавосаворӣ бе иҷтиноб рафтан.
Дар арзи нотавонӣ андешаи бало нест,
Бар соя нест биме аз рӯи об рафтан.
Ҳангоми давлат омад, азод дар муқобил,
Худ соя медамонад дар Офтоб рафтан.
Зулмат ба табӣи шоҳон бар оламе зиён аст,
Рӯзе сиёҳ орад Хур дар саҳоб рафтан.
Оҳанги нотавонӣ 3-ин тангно бибояд,
То ҳамчу нолаи най бе эҳтисоб рафтан.
Ҳочӣ, мадори ҳастӣ то бо адам ҳамин аст,
Як мижа во намудан, чашме ба хоб рафтан.

Эй гул оғушта ба хун аз ғами раъноии ту,
Сунбул ошуфтаи он турраи савдоии ту.
Кист он к-ӯ ба ту як лаҳза мусоҳиб гардад,
Хуни дилро нахӯрад аз ғами танҳоии ту.
Ҳар кучо замзамаи гуфтушунуди ту бувад,
Ҳар тараф гулгулаи шӯхию зебоии ту.
Сайри гулзору тамошои баҳорон чӣ кунам,
Ки бувад дидаи ман масти тамошоии ту.
Тарҳи бегонагӣ бо ёру рафиқон кардам,
Ба ҳаёли нафасе тарҳи шиносоии ту.
Шакари лаъли ту ҳар талхдаҳон кай донад?
То чу тӯтӣ накунад машқи шакархоии ту.
Аз таби шавқи ту ноҷу ба лаби чӯ рафта,
То ки шуд шуҳраи олам чаманороии ту.
Кӯху ҳомун ҳама овораи Мачнун шудааст,
Чу баромад ба миён шуҳрати Лайлоии ту.
Ҳеч кас фикри вофои ту ба як бор накард,
Нест кас ёд кунад ҳарфи дилосоии ту.
Ҳоҷиро чун нашавад хотири бечора дуним?
Ба рақибон нигарад чилваи яктоии ту.

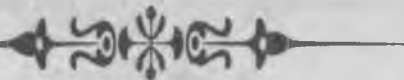

Мавсими навбаҳор шуд, он маҳи гулғузор ку?
Гунчаву гул қатор шуд, булбули дилфигор ку?
Боди сабоҳ мевазад аз тарафи диёр, лек
Ғолияи мурод не, муждаи он нигор ку?
Лолаи роғ ҳар сахар доғи дилест дар назар,
Гунчаву гул ҳамин асар дораду эътибор ку?
Мухлиси ишқ дар кучо? Чоми шароб мар киро?
Табъи шукуфтаам кадом? Хотири бегубор ку?
Нест таҳаммуле, ки ман то нигарам ба гулситон,
Гунчаи дил ба хун шукуфт бар гулам ихтиёр ку?
Аз ҳаду қадди гулрухон чун гулу сарв рустаанд,
Нола кунад ҳазор аз он, қумрӣ ба шохсор ку?
Тарҳи вучуди мумкинот шеваи интиқол қард,
Ҳоки ба бод додари дағдағи қарор ку?
Золи сипеҳр мӯяғар, чомаи таъзият ба бар,
Пардаи айшро асар бар сари ин мазор ку?
Бӯса кунам агар ҳавас аз лабат, эй нигор, дех,
Дилшударо шикеб чӣ? Тоқати истибор ку?
Нури нигоҳ, з-ин силас бар сари дидагон нишин,
Мижа сафед қардам, муддати интизор ку?
Ҳодисаи замони дун як даме муҳлатам надод,
То ғами дил шумар кунам, фурсати бешумор ку?
Ҳочӣ, кучост ҳамламе, сарфи суҳанварӣ кунам?
Ғанчи мақол доштам, гӯши суҳанқарор ку?

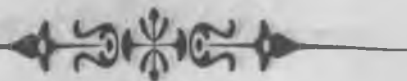

Чону дилам сӯйи ту, сархушам аз бӯйи ту,
Сархушам аз бӯйи ту, чону дилам сӯйи ту.
Эй хама абруйи ту қиблаи аҳли ниёз,
Қиблаи аҳли ниёз, эй хама абруйи ту.
Аз рухи некӯйи ту доғ ба моҳи мунир,
Доғ ба моҳи мунир аз рухи некӯйи ту.
Силсилаи мӯйи ту то ба қиёмат дароз,
То ба қиёмат дароз силсилаи мӯйи ту.
Аз қади ножуйи ту сарву санавбар хичил,
Сарву санавбар хичил аз қади ножуйи ту.
Шефтаи рӯйи ту турки Хитову Чигил,
Турки Хитову Чигил шефтаи рӯйи ту.
Дар хама гесуйи ту дилшудагонанд асир,
Дилшудагонанд асир дар хама гесуйи ту.
Хоки сари кӯйи ту сурмаи аҳли вафост,
Сурмаи аҳли вафост хоки сари кӯйи ту.
Наргиси ҷодуи ту соҳири сомирфиреб,
Соҳири сомирфиреб наргиси ҷодуи ту.
Аз руҳу аз мӯйи ту чашми бадон дар аъмо,
Чашми бадон дар аъмо аз руҳу аз мӯйи ту.
Дур зи пахлуйи ту як даме Ҳочӣ мабод,
Як даме Ҳочӣ мабод дур зи пахлуйи ту.

www.kmt.tj

Баски чун ман алам аз чаври замон дорад кӯх,
Аз садо нолае бар гӯши касон дорад кӯх.
Гуиё ҳамчу ман аз ҳачри ту дил сӯзон аст,
Ки шарар бар чигари доғ ниҳон дорад кӯх.
Чӣ натарсӣ? Ки зи тарси гунаҳе нокарда
Зи дусад чашмаи рух сели равон дорад кӯх.
Қуз хамушӣ набувад сарфаи осудадилӣ,
Сози тамкин ҳама аз ҳифзи забон дорад кӯх.
Қониби гӯшанишинон бари ибрат бингар,
Ки аз ин шева баландӣ ба чӣ сон дорад кӯх?
Нест дар қабҳаи шуҳрат асари дилгармӣ,
Варна аз барф чӣ дастори калон дорад кӯх.
Қуз ба саҳтӣ натавон забти зараркорон кард,
Ҳамраҳи хеш аз он дому давон дорад кӯх.
Ҳочӣ, аз пешаи сабр аст мақомоти баланд,
З-ин адо шуҳрати рифъат ба чaxon дорад кӯх.

Ошноӣ дод моро бо Худо афтодагӣ.
Хоки моро мебарад, бин, то кучо афтодагӣ?
Пеши поят рӯ ниҳодан ҳеч аз мо айб нест,
Кибриёӣ аз ту мезебад, зи мо афтодагӣ.
Он қадар хичлатпарасти эътибори ҳастиям.
Сачдаҳо гул кард фарқам то ба по афтодагӣ.
Дар бинои аҷз ҳаргиз суратеро барнаёфт,
Чустучӯҳо кард ғайр аз нақши мо афтодагӣ.
Ҳеч сомоне надорад ин баҳори эътибор,
Чон диҳад бо ташнагӣ дар Карбало афтодагӣ.
Сифлагонро рутбаи иззат намонад пойдор,
Бар ҳаво ҳаргиз надорад хокро афтодагӣ.
Ҳар касеро шеваи мухтори табъ афтодааст.
Фитрате дорам, ки дорад иктизо афтодагӣ.
Эй ҳавас, бар мо фусуни тоҷу парчамро мағӯ,
Аз димоғам бурда шавки иртиқо афтодагӣ.
Нотавониро асое нест чуз имдоди оҳ,
Зарраро, Ҳочӣ, диҳад сар дар ҳаво афтодагӣ.

Ҳамон рӯзе, ки бастам бо ту аҳди орзумандӣ,
Тариқи бевафой пеша кардӣ, аҳд баркандӣ.
Чӣ дорад чашми махмурат? Зи мастӣ худписан омад,
Ки риндонро ба чуз мастӣ ба коре ҳеч напсандӣ.
Яқин медон, насихатро набошад суд бар ошиқ,
Бувад бар бедилон душвор таълими хирадмандӣ.
Ҳама ширинлиқоёнро ба чашми имтиҳон дидам,
Миёни он ҳама ширинлиқоию шакархандӣ.
Хиҷолат мекашад наргис зи чашми пурхумори ту,
Бувад дар инфийол аз ғабғабат себи самарқандӣ.
Чӣ созам, гар набандам дил ба доми ҳалқаи зулфат?
Чу Юсиф модари айёмро сар карда фарзандӣ.
Аз ин хуштар чӣ бошад дар тариқи ишкбозиҳо?
Ки ман чун шамъ мегирям, ту ҳамчун субҳ механдӣ.
Ҳадисе аз ману ту ҳолати Фарҳоду Ширин аст,
Ки ман чон меканам дар кӯҳу ту бо гайр пайвандӣ.
Назебад панҷаи тори туро ранги хино бастан,
Зи хуни ошиқон ҳар субҳ метобад хинобандӣ.
Агар , Ҳочӣ, муқими Каъбаи он меҳрубон гардӣ,
Ҳусули муддао кардию таҳсили бурумандӣ.

Ба дил то кай зи меҳрам кина дорӣ?
Бадар кун он чӣ андар сина дорӣ.
Зи дардат пеши кас харгиз нанолам,
Ки аҳде инчунин пешина дорӣ.
Бимурдам дар гамат, асло нагуфтӣ,
Ки хотир аз чӣ рӯ ғамгина дорӣ?
Ба чумъа ваъдаи озодиям буд,
Ба шанбе ваъда дар одина дорӣ.
Зақоти ҳусн бар мо муфлисон деҳ,
Чу аз ин мол дар ганчина дорӣ.
Насихат бар ту чун душвор омад,
Магар бар ҳақнамоён кина дорӣ?
Ба риндон гоҳ-гоҳе чеҳра бинмо,
Агарчи рашк ҳам з-ойина дорӣ.
Ало, соқӣ, хумор аз мо бадар кун,
Агар дар хум майи порина дорӣ.
Димоги саркашӣ аз сар бияндоз,
Агар бар осмонҳо зина дорӣ.
Бувад гӯӣ, ки Ҳоҷӣ, шав қаринам,
Ки ҳаққи хидмати дерина дорӣ.

Чи шавад зи лутфи шоҳӣ назаре ба мо намой?
Ки зи ғам ба ҷон расидам, ту ханӯзам озмой.
Ба Худо, ки шармам ояд, чу туро хитоб созам,
Ки забон ба ҳарф лағзад, чу ту дар сухан дарой.
Ҳама умр тай намудам, нафасам ба охир омад,
Ба дами видоӣ рӯхам, ҷӣ шавад, агар биёӣ?
На баҳору лола ҷӯям, на маю пиёла ғӯям,
Ба шикасти орзуям нафасе ба ҷилва ой.
Ба раҳ ончунон нишастам, ки намонд интизорӣ,
Ба кучо паём созам? Ба кӣ рози ошноӣ?
Ману оламе гуноҳам, ҷӣ забони узрҳоҳам?
Ба карам дихӣ паноҳам, ки ту меҳрубони мой.
Аҷаб аз хаёли хубон, ки раҳи вафо надонанд,
Магар аз ту пеша карданд раҳу расми бевафой?
Ҳама хичлатам, ки дорам ҳама субҳ боданушӣ,
Ба ҷӣ номи тавба гирам, ба ҷӣ роҳи порсой?
Бигушой шасти мижгон ба фидои ҷони Ҳочӣ,
Ки касе дият нахоҳад зи кушандаи фидой.

Субхи пирихо дамиду рафт они зиндагӣ,
Рехт анҷумпораҳои осмони зиндагӣ.
Он замоне чашми хоболуди мо дар хоб буд,
Беҳабар бигзашт аз мо корвони зиндагӣ.
Тозагиҳои хаёлам аз гули рухсори туст,
Бе ту рангу бӯ надорад гулситони зиндагӣ.
Қомат аз бори надоматҳои даврон зад ба хок,
Бар замин афтод нахли бӯстони зиндагӣ.
Ҳеч касро пешаи гафлат ба огоҳӣ нарафт,
Ҳар қадар рафтанд пайҳам ҳамраҳони зиндагӣ.
Дар талоши ину он фурсат ба нокомӣ гузашт,
Ҳеч як охир наёмад посбони зиндагӣ.
Саъйи мо чун соя дар пойи касон беҳосил аст,
Ҷуз надомат бар надорад нотавони зиндагӣ.
Шӯриши захм аз дами шамшер медонӣ, чарост?
Қатъи васлат мекунад аз дӯстони зиндагӣ.
Ҳамчу шамъам мурдатабъиҳои даврон доғ кард,
К-аз чӣ рӯ шахсе набошад кадрдони зиндагӣ?
Ҳочӣ, ин чо чанд биншинем? Вақти реҳлат аст,
Як ду рӯзе буд, шуд охир замони зиндагӣ.

Эй ки бар хотири мо ҳеч мадоро накунӣ,
Умр бигзашту назар бар тарафи мо накунӣ.
Ошиқон дар ғами ту холи табоҳе доранд,
Ту чаро пурсиши ин қавм тақозо накунӣ?
Бари як хандаи ту хотири мо ранчур аст,
Чи табибӣ, ки ба ин дард мудово накунӣ?
Оби чашмам, ки чу Чайхун ба раҳат мерезад,
Гузаре бар лаби ин чашма тифоқо накунӣ.
Ҳамчунон лоласитонҳо дили мо пурхун аст,
Ба чунин лоласитон сайру тамошо накунӣ.
Эй фалак, рӯзу шабон баҳри чӣ саргардонӣ?
Ки суқун як нафасе аз пайи дунё накунӣ.
Ҳочӣ, чун шеваи хубони чаҳон бемехрист,
Ба ғалат меҳр аз ин чумла таманно накунӣ.

ҲОҶИ ҲУСАЙНИ КАНГУРТӢ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш *А. Исоев*
Мухаррири техникӣ *К. Эгамбердиев*

БИ № 3833

Ба матбаа 6.03.09 супурда шуд. Ба чоп 10.03.09 имзо шуд.
Андозаи 84X108 1/32. Коғази офсет. Ҳуруфи адабӣ.

Чопи офсет. Ҷузъи чопии шартӣ 6,5.

Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 3,0. Адади нашр 500.

Супориши № 10. Нархи шартномавӣ.

Муассисаи нашриявӣ “Ирфон”-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018, ш. Душанбе, кӯчаи
Н. Қаробоев, 17.

Дар ҶДММ «Сунатулло» чоп шудааст.

ЗСОМ

www.kmt.tj

«Ирфон»

ISBN 978-99947-63-54-2

9 789994 176354 2